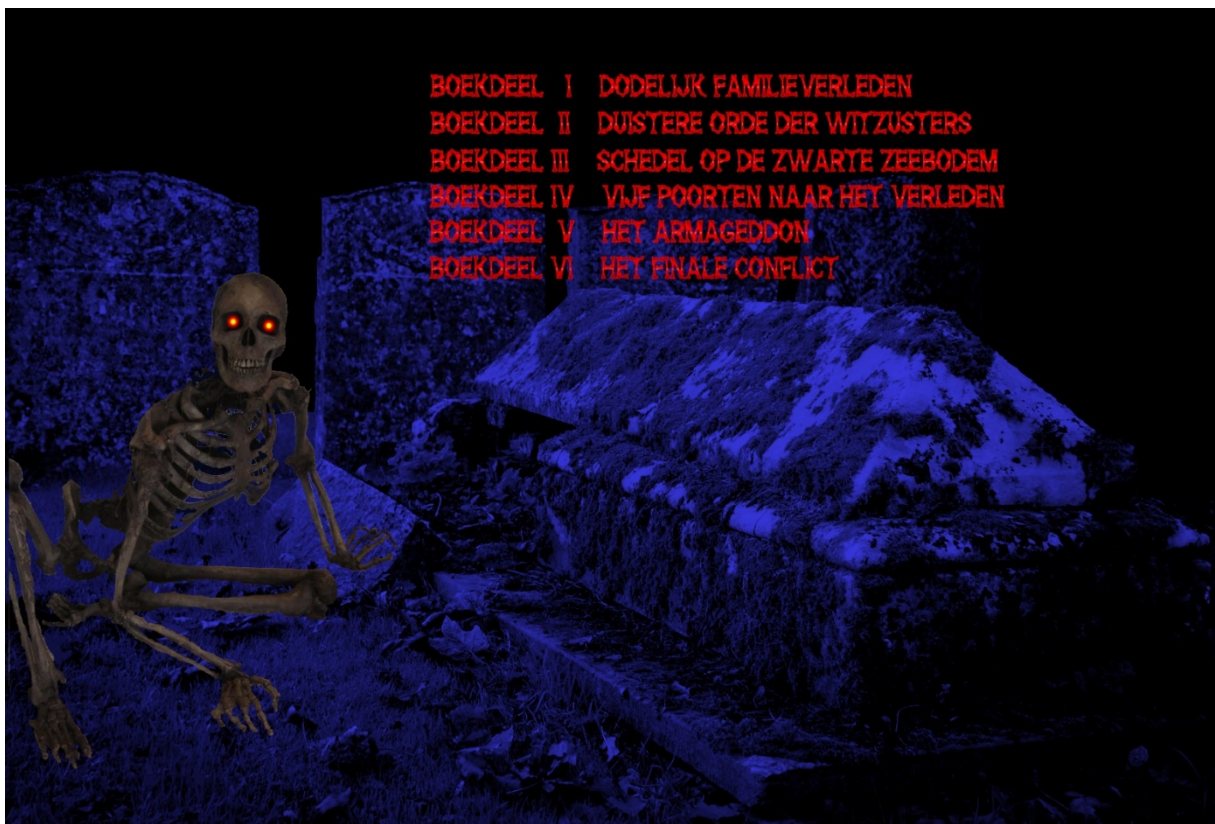

BOEKDEEL IV

DE VIJF POORTEN NAAR HET VERLEDEN

Zes boeken zijn één verhaal van een jonge, briljante rechercheur Moordzaken van Antwerpen die ongewild het lot van de Mensheid in zijn handen heeft en daarvoor duizenden jaren terug naar zijn schimmige familieverleden moet gaan om de Armageddon tegen te houden en een angstaanjagende confrontatie moet aangaan met de Tegenstander Seirido, de belichaming van het zuivere Kwaad. Openbaring 13:11, "En ik zag een Beest opkomen, uit de aarde, en het had 2 horens, als

Alle afbeeldingen in het boek zijn eigendom van ©Remo PIDEG tenzij anders aangegeven

*De door de intelligentie ontdekte
waarheden blijven onvruchtbaar.
Alleen het gevoel is in staat dromen te
bevruchten.*

Anatole France

Geschied voor lezers vanaf 15 jaar

Deze paperback of E-publicatie mag door kinderen vanaf 15 jaar gelezen worden. Er zijn helemaal geen expliciete pornografische, hetzij racistische of gewelddadige opruiende teksten in te lezen. De auteur waarschuwt dat sommige hoofdstukken zeer sterk aangrijpend of pure Halloween horror met spoken en geesten en de ijzingwekkende figuur van Piet de Dood met zijn zeis.

Niets in deze uitgave mag worden gekopieerd op gelijk welke drager dan ook zonder uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van de auteur of de uitgever. Elke illegale kopie zal worden vernietigd en bestraft volgens de auteursrechten wegens plagiaat.

Beste lezer(es),

Dit boek dat u gaat lezen telt in principe meer dan tweeduizendvijfhonderd pagina's. Maar aangezien het boek dan te dik zal zijn en te duur om te verkopen, is het verdeeld in vijf opeenvolgende boeken. Het is in feite wel een luguber verhaal met een mix van pure horror, vriendschap, liefde, verdriet, humor, soms erg cynisch en sarcastisch. U kan het omschrijven als een leuk fantasie verhaal over een integere Antwerpse politierechercheur met zijn vrienden maar het ganse verhaal is gebaseerd op mijn nachtelijke hersenspinsels en vele hoofdstukken benaderen de waarheid. Ik begon deze boeken te schrijven in 2015 en u zult tot uw verbazing merken dat vele gebeurtenissen overeenstemmen met de huidige gebeurtenissen en omstandigheden. Is het daarom slechts een heel fantasieboek? Neen... helaas niet. Vele situaties gebeuren thans ook heden te dage en ik vrees dat dit het begin is van een wereld omvattende crisis is. Hoe het ook zij... de wereld zoals wij die kennen zal definitief ten einde zijn en het is absoluut géén leuke wereld die we tegemoet gaan. Sommige mensen noemen me een helderziende maar dat ben ik absoluut niet. Mijn dromen zijn soms aangedikt met fantasieën. Sommige achtergronden in de geschiedenisfragmenten zijn wel degelijk echt met uitzondering van de personen die erin voorkomen.

U kunt dit boek beschouwen als een horrorverhaal maar wees wel beducht op sommige nog niet plaatsgevonden gebeurtenissen, want deze zullen ongetwijfeld zeker gebeuren. Nogmaals... ik ben geen helderziende. Mijn manieren om de toekomst te kunnen zien zoals het gaat verlopen berust op massapsychohistorische algebraïsche berekeningen met wiskundige statistieken en deels kwantumfysisch. Bovenal hoop ik dat u het een boeiend horrorverhaal zal vinden.

Remo PIDEG

Antwerpen, 17 oktober 2017

PROLOOG

Dit boek gaat over een uitmuntend Antwerps rechercheur *Moordzaken* die door een stom toeval van een Cold Case oog in oog kwam met zijn eigen duistere familieverleden. Vier personen spelen daarin de hoofdrol. De rechercheur Dominique Degryse, door de vrienden kortweg ‘Dom’ of minder vaak ‘DeeDee’ genoemd, zijn rechterhand inspecteur Willy Lemmens, zijn eeneiige tweelingzus Donia Esyrged en de schouwarts (lijkschouwer) Dorrie Verbraecken. Hij laat zich liever Doc noemen. Dominique is de enige die zijn echte voornaam kent.

Denkt u soms ook wel eens dat elke geniale uitvinding, wereldgebeurtenis, vreemde ontwikkeling niet zomaar toevallig gebeurt en dat alles een oorzaak als gevolg kan hebben? En wie kent er het oeroude spreekwoord ‘*kleine oorzaken hebben grote gevolgen*’, niet?

Het familiediaspora van Dom draagt een gigantisch, allesomvattend wereldgeheim in zich, doorheen de eeuwen, tot zelfs lang vóór Christus. Elk gebaar, elke gedachte en elke handeling legt een spoor vrij die de verdere geschiedenis van de mensheid in een bepaalde richting kàn en zal duwen. Door een reeks onvoorziene coïncidenties die zich in het verre duistere, duizenden jaren oude diaspora-verleden van deze rechercheur heeft er zich een onvoorzien roestig tandwiel van Vader Tijd in beweging gezet en vreemde toekomstige gebeurtenissen ontlokt die in principe nooit hadden mogen ontstaan.

Over zijn eigen jeugd en verleden weet de capabele politieman zelf haast niets. Dat zou zo gebleven zijn ware het niet dat zijn baas, commissaris Gaston Bomans hem plots opzadelde met een ‘Cold Case’ die nog steeds om opheldering vroeg. In normale gevallen zou zo’n oude Cold Case naar de ‘Stofkamer’, waar onopgeloste moordzaken verticaal worden geklasseerd of naar de ‘Papierversnipperaars’ verhuizen. Maar dit... dit ging om een moord op een politieman, zowat veertig jaar geleden. Deze leemte kon de dienst Moordzaken zich niet veroorloven. Een vermoorde politieman was immers een smet op het blazoen van de politie. Nu alle dossiers dienen te worden gedigitaliseerd kregen sommige, belangrijke

onopgeloste dossiers een tweede of vaak zelfs een derde levensadem. Dat deze Cold Case ook de levensvisie en duistere geheimen uit het leven van deze vrij knappe politieman naar boven liet borrelen wilde rechercheur Dominique Degryse deze zaak zo snel mogelijk oplossen. Doch de geheimen die naar boven kwamen lieten Dom in almaar moeilijkere posities op alle mogelijke vlakken dumpen. Maar wat was de trigger van al deze vreemde gegevens? Wanneer is het allemaal begonnen? Daarvoor zullen we zelfs moeten teruggaan tot een bepaald punt in het schimmige verleden van het Bronstijdperk, circa 300 jaar VC...

Verklaart de vondst van de Ark van Noah op de Turkse vulkaanberg Ararat door een legeraanvoerder die Gryyse heette en afkomstig was uit de Kaukasus de trigger die nooit had mogen gebeuren?

Zal Dom deze trigger een halt kunnen toeroepen? Of zal het verkeerde tandwiel van Vader Tijd uiteindelijk resulteren in een niets ontziende Europese oorlog, infectieuze rampen, rassenrellen rond het jaar 2020? Alleen de Tijd zal het ons kunnen leren...

Remo PIDEG

De vlag van Heer Gryyse

DE VIJF DUISTERE POORTEN VAN HET VERLEDEN

De afbraakwerken binnen in het familiemausoleum konden sneller starten dan verwacht...

Dom had er op gerekend dat hij de gevraagde documenten over vier dagen zou hebben zodat de werken in het familiegraf konden beginnen. Uiteraard wilden hij en Doc alles meevolgen. En een telefoontje had Dom het verheugende nieuws gebracht dat hij heden de documenten al kon komen halen. Willy zei daarop dat hij zijn kennis zal vragen om zo vlug mogelijk met de werken te beginnen. Donia wilde niet echt graag meegaan omdat het haar herinnert aan de dood van opa Yuri en haar jarenlange coma nadat het onderaardse familiemausoleum haast was ingestort waardoor zij zwaar gewond werd. Willy wilde haar helpen met alle boodschappen wat Dom wel begreep...

“Mijn lieve God... Donia, elke Italiaanse meester-kok zou ziekelijk jaloers worden op je superturbo en heerlijk gekruide Lasagne!”, riep een verzaligd kijkende Dom.

Doc knikte guldig hoewel hij de smaak van de Lasagne niet echt kon proeven, wat hij wel erg spijtig vond omdat het van zijn Dottemieke kwam. In zijn studententijd had iemand zijn neus gebroken en daardoor de meeste van zijn reukzenuwen voorgoed vernietigd. Hijzelf kon bepaalde gerechten nog enigszins proeven. En Doc had zich niet laten doen... Ook zijn aanvaller kon zelfs nooit meer iets ruiken of proeven.

Willy was tevens op een quasi zeer onbeleefde manier zijn bord leeg aan het likken, waarmee hij aantoonde dat Donia een hemelse maaltijd had bereid. Het ééneiige tweelingzusje van Dom werd zowaar rood bij zoveel testosteronachtige mannelijke hoog-de-hemel-in-geprezen complimenten. Dat was ze absoluut niet gewend. Nooit eerder had ze zulke fijne complimentjes gekregen wat haar kookkunst betrof. Ze vond het een plezierig gevoel zo aanbeden te zijn wat koken

betreft. En ja... koken kon Donia heel goed. Overigens hield ze veel van koken en steeds exquisite! “Jaja... hou maar op met jullie stroperige testosteron complimentjes. Ik voel me er niet zo goed bij.”, murmelde een verlegen Donia. De mannen stonden allemaal recht en brachten hun borden en bestekken naar de keuken. Willy zei dat hij wilde afwassen, maar Donia stond er op dat ze alles zou afdrogen en wegzetten. Dom en Doc zouden dadelijk naar rechter Weymersch gaan om de klaargemaakte documenten door de rechter te laten ondertekenen. Rechter Weymersch tekent alleen officiële documenten wanneer betrokkene er bij aanwezig was. Nooit eerder.

“Umm... Doc, jij hebt toch net zoals Willy last van coïmetrofobie? Gaat dat jou echt niet teveel worden als we eindelijk het geheim van ons onderaardse familie mausoleum gaan zoeken?”, wilde Dom weten. Doc grinnikte even. Hij had reeds het gevoel dat Dom hem met dit onderwerp zou confronteren. (*Coïmetrofobie is angst voor kerkhoven en donkere begraafplaatsen, noot van de auteur*).

“Alleen bij nacht Dom, al voel ik me vaak ook in de dag ongemakkelijk op een kerkhof, vooral bij exhumaties voor rechterlijke onderzoeken.”, riposteerde de schouwarts. Dom had de fobie van Doc nooit echt begrepen omdat de schouwarts dagelijks vele dode lichamen moet opensnijden om doodsoorzaken te kennen, zelfs lichamen die al maanden, vaak jaren onder de grond lagen. Willy is met zijn fobie op een andere manier een stuk erger dan Doc, niet in de dag maar vooral ‘s nachts. Hij had dikwijls een ontzettende moeite om naar begrafenissen te gaan. Maar de soort fobie ‘*coïmetrofobie*’ was een soort angst dat minstens zes op de tien mensen treft, wist Dom. Eigenlijk was het een soort oerangst van de dood die ontstaan is sinds de eerste mensen, meer bepaald de ‘*homo habilis*’ twee en een half miljoen jaar geleden een voet op de aarde hebben gezet. Doch later legde Doc uit vanwaar zijn coïmetrofobie vandaan kwam.

“Oké... maar je was toch behoorlijk bang geweest in dat boskerkhofje in het Verdronken Land van Saefthinge en dat was bij vol daglicht. En anderzijds kostte het je geen moeite om dat familiemausoleum van me in te gaan om de Patapouf eens goed bang te maken, herinner je het nog?”, vroeg de rechercheur. Doc knikte maar wilde er nu nog niet verder op in gaan. Willy kwam terug uit de keuken. Hij had een telefoontje gepleegd met de aannemer van de werken.

“Chef... als het mogelijk is wil Koenraad van de aannemingswerken vandaag nog het familiemausoleum bekijken om te zien wat er kan aan gedaan worden.

Bovendien vroeg hij om de officiële documenten bij te hebben zodat hij geen problemen zou hebben. Kan dat?”, vroeg Willy.

Dom knikte en was blij dat het thans allemaal zo vlug kon gaan. Wat een geluk!

“Prachtig Willy, zeker weten. Maak maar een afspraak tegen vijftien uur in de namiddag, vandaag. Ik ga met Doc eerst de getekende documenten halen bij rechter Weymersch.”, glimlachte Dom vrolijk. Als alles maar zo goed en snel gebeurde! “Okidoki Chef. Ik breng Koenraad op de hoogte. Hij zal er zeker zijn. Hij had tegenwoordig niet veel werk meer dus, kat in 't bakkie.”, grinnikte de inspecteur. Rechter Hubert Weymersch tekende de documenten en begroette beide mannen. Hij had een sombere blik. Dom wist niet echt goed wat dat betekende, Doc echter ook niet.

“Sorry jongens... ik kan me op dit ogenblik niet vrijmaken voor een leuk en kort babbeltje. Dat zou ik nu liever willen doen maar ja het werk, hé?! Er wachten zes correctionele zaken op me.”, mompelde rechter Weymersch verontschuldigend. Doc wuifde met zijn hand ten teken dat het niet erg was maar Dom keek de magistraat sterk verwonderd aan. Rechter Weymersch was Vrederechter, geen correctionele rechter.

“Hola edelachtbare... correctioneel? Dat is toch uw bevoegdheid niet maar deze van de politierechter?! Of ben ik abusief?”, vroeg Dom. Ook Doc was kennelijk ietwat verbluft. Weymersch deed eigenlijk nooit correctionele veroordelingen.

“Inderdaad Dom... je bent een echte slimmerd en hebt sowieso gelijk. Politierechter Paul Cuyvers van de correctionele is ziek en zijn vervanger Robert Poelmans is op verlof. Dus... ze vroegen mij om politierechtertje te spelen. Dik tegen mijn goesting uiteraard maar keuze heb ik niet. We kampen nu eenmaal met een gigantisch personeelstekort, zoals je al wel langer wist.”, bromde rechter Hubert Weymersch hoofdschuddend met een lange diepe zucht. De ex-rechercheur wist en snapte het wel. Catastrofale besparingen door minister Karl Geenaerts. Het had tegenwoordig echt geen naam meer! Sinds de Franstalige minister van Binnenlandse Zaken, ene Madam ‘*Nonnon*’ is de politie almaar meer en meer personeel kwijt geraakt. Madam *Nonnon* hield niet van politie sedert de Antwerpse politie onlangs haar zoon had opgesloten wegens bewezen aanranding op de eerbaarheid van een minderjarig meisje. Eigenlijk waren het dus wraakbesparingen die madam ‘*Nonnon*’ had ingevoerd, tot groot genoegen van Heilige Vleesbuik Santa Patapouf.

“Oeioeioei... dan zullen we u niet langer tot last zijn, Hubert.”, zei Doc verontschuldigend. Beide mannen waren studiegenoten en kenden elkaar redelijk goed. Doc wilde eerst Rechten studeren maar bedacht zich later en koos voor geneeskunde en medicijnen. Rechter Weymersch wilde uiteindelijk advocaat worden en heeft het echter gebracht tot vrederechter. Maar hij was, is, en bleef tevens advocaat voor correctionele zaken al hoopte Hubert Weymersch ooit wel eens op een strafzaak voor moord.

“Geeft niks jongens... er zal nog wel eens een gelegenheid komen om een leuke babbel te doen.”, wimpelde de magistraat hun excuses vrolijk af. Hij tekende de zes documenten af en hield er zelf twee voor zijn eigen dossiers. Dom kreeg de vier overige, samen met drie officiële documenten ter ondertekening door de aannemer. “Deze papiertjes laat je door de aannemer ondertekenen. Stuur me één origineel getekend exemplaar met de desbetreffende referte terug ter vervollediging van mijn dossier. Eéntje voor jou als belanghebbende en eentje voor de aannemer ze...”, de rechter werd plots onderbroken door zijn secretaresse die zijn bureau zomaar zonder te kloppen binnen wandelde. Weymersch keek verstoord op maar viel haar niet in de rede.

“Edelachtbare... het Openbaar Ministerie verwachtte u al zeven minuten geleden. Mag ik u beleefd vragen uw gesprek snel in te korten?”, vroeg ze licht geërgerd. Doc en Dom stonden vlug recht. Eerstgenoemde pakte alle documenten op en stak ze in zijn diplomatenkoffertje. Beide mannen groetten de rechter vriendelijk en vertrokken snel. Die namiddag begaven Dom en Doc zich, zonder Willy en Donia naar het Schoonselhof. Het onderaardse familiemausoleum bevond zich op het andere eind van het uitgestrekte reuzenkerkhof van bijna achtentachtig hectare. Dat was uiteraard een lange wandeling. Tot hun verbazing stond de aannemer al op hen te wachten.

“Dag heren... ik ben Koenraad. Is Willy er niet bij?”, begroette de man de nieuw aangekomenen. Dom wist eerst niet wat te antwoorden, doch Doc reageerde sneller.

“Nee sorry. Willy Lemmens had nog andere zaken te regelen. Enne... hier zijn de gevraagde documenten. Er zijn drie afzonderlijke bij die u persoonlijk dient te ondertekenen.”, zei Doc. De aannemer nam de documenten niet dadelijk aan. Hij nam de moeite om eerst de enorme grafzerk te bestuderen eer hij nog maar één poot uitstak. De man nam zijn werk zeer ernstig op, vond Dom.

“Euh... kunnen we daar nu even binnen gaan? Heeft u een kraanwagen om die zerk op te lichten? Ik neem het werk pas aan als ik gezien heb wat er moet gebeuren. Geef me alstublieft ook liefst een blauwdruk van de binnenkant.”, voeg Koenraad achterdochtig. Doc voelde zich kribbig worden. Deze pietlut is een pietje precies en bang om iets buiten de wet te moeten doen. Geen durf in zijn bierbuiklijf, meende hij.

“Geen kraanwagen nodig. Draait u zich even om dan lichten we die vier ton zware afdeksteen zo meteen op.”, antwoordde Dom vriendelijk, doch zeer erg kordaat. “Huh? Mag ik niet weten hoe u dat ding verplaatst?” vroeg de aannemer hogelijk verbaasd. Dat had hij nooit eerder meegemaakt. Hebben die rare gasten iets te verbergen? Dom keek de man zeer vriendelijk glimlachend aan. Dom begreep de gezichtsuitdrukking van deze aannemer wel en trachtte het te verklaren.

“Sorry meneer... het is niet dat we u niet vertrouwen maar het hefsysteem voor de grafzerk is geheim en onbekend. Dat wensen we zo te behouden. Anders kan heel de wereld dit familiegraf in en knoken of schedels stelen. U begrijpt ook wel dat we zulks willen voorkomen. We zullen u dan ook verzoeken de grafnissen daarbinnen niet aan te raken, tenzij het niet anders kan. Maar dan moet ons dat wel laten weten en de overblijfselen met respect behandelen!”, besloot Dom op een opgewekte toon. De aannemer schokschouderde, maar het stoorde hem mateloos. Dom draaide een ijzeren letter op de plaquette om en een soort gezoef van vallend zand werd hoorbaar. Doc hield Koenraad in de gaten opdat hij niet omkeek. De aannemer trachtte toch een schuchtere poging te doen maar de barse stem van Doc weerhield hem er onmiddellijk van. Langzaam maar zeker verschoof de zware grafzerk knarsend en piepend opzij.

“Draait u zich nu maar om meneer. We kunnen erin.”, grommelde Doc wat opgelaten. Dom stelde zijn LED-verstraler in op het maximum en ging voorop. De aannemer volgde en vervolgens de schouwarts. Ze moesten zevenenvijftig treden omlaag. Dom was de eerste die de centrale grafkamer bereikte. Hij scheen met zijn LED-straler rond. Er was sinds Donia en Yuri Lipni er uit werden gehaald, totaal niets veranderd. Hij zag de kleine rotsblok die Donia bijna het leven kostte. Haar bloed was nog steeds zichtbaar, al had het nu een donkerbruine, bijna zwarte kleur gekregen.

“Hmm... de ontruiming van deze ruimte zal me wel snel lukken, maar sommige stenen moeten echt wel worden stukgehakt.”, zei Koenraad peinzend.

“Kan dat niet met een pneumatische beitel?”, wilde Dom weten omdat sommige stenen nogal groot uitgevallen zijn. De man bestudeerde een grote steen en stelde vast dat het graniet was. Zulk gesteente is zo hard dat je dat niet met een simpel werktuig in stukken kon hakken. Koenraad nam zijn mesje en krabde over de steen. Met zijn andere hand ving hij het steenstof op. De man richtte zijn zaklamp op het gepoederd gesteente en zuchtte even.

“Helaas niet. Als wij een pneumatische beitel gaan gebruiken wordt door de hevige trillingen het gevaar voor instortingen nog frequenter. We zullen die met de houweel in stukken moeten kappen. Dat is een ramp en gaat jullie wel een fikse duit extra kosten aan werkuren.”, riposteerde de aannemer licht bezorgd en geërgerd.

“Hoeveel meer?”, vroeg Doc nogal boos.

“Wel euh... ik wil de kosten zo laag mogelijk houden omdat jullie vrienden zijn van Willy. Ik vroeg tienduizend flappen doe er nog tweeduizendvijfhonderd er bij en we zullen het gedaan krijgen op drie dagen. Alles inbegrepen. Oké?”, vroeg ie.

Dom aarzelde. Het was een groot bedrag, Doch Doc knikte dadelijk voor akkoord.

“Afgesproken dan. Je hoeft geen voorschot te geven. Ik begin overmorgen op maandag dus en ten laatste woensdagavond zijn we klaar. Dan kunt u me betalen. Deze ruimte zal geheel leeg en opgekuist zijn.”, beloofde de aannemer. De rechercheur keek vreemd op.

“Leeg jawel... maar van de grafnissen, kisten en lijkzakken blijft u af. Ze mogen niet verwijderd worden en ook niet verplaatst. Als het door de een of andere omstandigheid nodig is, dan belt u ons eerst.”, onderhandelde Dom en stak zijn hand uit ter bekrachtiging. De man nam zijn hand aarzelend aan. Hij vond dat ontzettend vreemd dat hij en zijn mannen de beenderen niet mochten aanraken. Misplaatst sentiment, meende hij.

Plots schrok Dom heel hevig. De muur waar hij de vorige keer de Grim Reaper had zien verdwijnen gloeide even op en twee kwaadaardig kijkende vurige ballen uit lege oogkassen staarden hem uitdrukkingloos aan. Natuurlijk was het zijn oude vijand Piet de Dood en hij sprak Dom aan op telepathische wijze. Toch twijfelde Dom of het de Grim Reaper in hoogsteigen persoon was. Dit spook liet zich immers niet zien en Piet de Dood was er op gebrand steeds diens volledige gruwelijke majesteit te vertonen.

‘Nazaat van Xaverius De Sponde vervul ende Profetie... samen met Nazaat van Nele Van Dorsmael... Vervul Profetie nu ende snel! Tijd is ende spoedig... nakende! Geen zee tijd... meer... ’

De donkere grafkelderstem galmde zwaar en macaber zangerig in Doms hoofd. Het was een mix van dreigementen, dwang en aanmoediging. In tegenstelling tot vorige keer was de mentale dwang in die spookstem concreter en sterker. Het voelde aan alsof Dom absoluut samen met Donia een soort Profetie moet vervullen. Maar wat is dan die Profetie? Wat zouden Donia en hij moeten doen? Het was al erg genoeg dat zijn familiediaspora onderzoek uiteindelijk resulteerde tot een zoektocht binnen in dit onderaardse familiemausoleum. De vurige ballen desintegreerden langzaam en recht evenredig herkreeg Dom zijn waarnemend bewustzijn terug.

“Hee... Dom je staat daar al een hele poos te suffen? Laat meneer zijne pol eens los, jongen.”, riep Doc overbezorgd. Dom schrok heel erg op en kreeg een felrode kleur van diepe schaamte. Hij wist op het eerste zicht gewoon niet wat te zeggen.

“Euh... n-n-nederig ex-excuus meneer... ik-ik-ik was compleet in ge-gedachten verzonken. Ver-ver-vergeef me alstublieft...”, hakkelde Dom stotterend en liet de hand van de aannemer voorzichtig los. Koenraad zei niets maar staarde met grote verwonderde ogen naar de rechercheur. Die man was kennelijk knettergek, meende de aannemer. Maar de omgevings sfeer kan ook de oorzaak zijn dacht Koenraad, over zijn pijnlijke hand wrijvend. Dom had immers zeer krachtige handen en iedereen die hem een hand gaf zou het zich vaak beklagen.

“Bon... ik weet nu genoeg. Overmorgen, maandag... start ik dus met de werken. Ik ga terug naar buiten. Gaan jullie mee?”, wilde de aannemer weten. Doc schudde het hoofd. En Koenraad liep naar de uitgesleten trappen. De schouwarts wachtte tot de man uit het zicht was. Hij was ook erg bezorgd om zijn goede vriend Dom die nog steeds erg afwezig bleek te zijn. Doc liet zijn LED-straler over de sterk gehavende wanden en plafond gaan. Ook de roestige haken aan de zoldering waar ze bijna twee jaar geleden de verdroogde lijken van die drie jonge kinderen hebben gevonden, zijn er af gedonderd door een zware steen die kennelijk Yuri’s hoofd en lichaam had verpletterd. Doc schudde langdurig het

hoofd en keek Dom plots aan. Zijn vriend leek nog steeds erg afwezig te zijn. Doc overwoog een bloedafname en onderzoek. Eindelijk raakte Dom geheel uit zijn ongewilde mentale cataleptische verstarring. Het leek alsof Dom ontwaakte na een nachtmerrie.

“Huh? Doc... waar is de aannemer? Is ie plots zomaar verdwenen?”, vroeg Dom geschrokken. Doc keek de rechercheur stomverbaasd aan. Wat was er met hem aan de hand? Zo raar heeft Dom nooit gereageerd. Een beginnende psychose? Laat dat niet waar zijn! De symptomen wijzen er echter wel op, meende de schouwartzs sip. “Maar jongen toch... je hebt de man zijn hand veel te lang vast gehouden en toen ik je dat zei, ontwaakte je plots en verontschuldigde je je hakkelerend tegenover die meneer. Ben je dat al allemaal vergeten? Niet normaal hoor. Ik ga je onderzoeken als we straks terug thuis zijn. Wat is er eigenlijk gebeurd dat je zo diep in jezelf verkeerde? Had iets jou in die toestand gebracht? Wat herinner je je nog?”, vuurde Doc een staccato van vragen af op zijn vriend. Maar die werd er nog verwarder van.

Dom, Doc en de aannemer

“Eerlijk gezegd Doc... ik weet het eigenlijk niet meer. Wat ik me nog herinner is dat we de aanneming van de werken met een handdruk hebben bekrachtigd en plots zag ik op die muur daar... twee gloeiende vurige ballen en een stem die dwingend in mijn hoofd optrad. Het enige wat ik nog weet is dat die telepathische

stem me bekend is en dat Donia en ik moeten klaar zijn om die, euh... Profetie... te vervullen. Vraag me niet wat die Profetie inhoudt want dat weet ik gewoon nog steeds niet en daarna... maakte je me 'wakker'. Ik herinner me zelfs niet eens dat ik verontschuldigend deed tegen de aannemer.", vertelde Dom openhartig. Dat antwoord beviel Doc niet. Het leek hem op een het gebruik van psilocybine dat hallucinerend werkt zoals de bekende paddo's en tegelijk ook vergeetachtigheid veroorzaakt. Maar Dom drinkt zelfs niet eens fluitjesbier, laat staan drugs.

Een bloedonderzoek zou Doc minimaal klaarheid kunnen verschaffen. Maar wil Dom zulks wel? De rechercheur heeft immers een hekel aan medische onderzoeken.

"Dom... vertel me eens wat is het laatste dat je je herinnert vóór je zo afwezig werd. Vertel me dat eens.", probeerde Doc die plots vocht tegen een vreselijke gedachte.

"Wel... das niet zo moeilijk. We zijn met zijn drieën de trapjes naar beneden, hier dus, gegaan en we verkregen een akkoord dat met een handdruk bekrachtigd werd.", zei Dom peinzend. Het luchtte Doc wel op. Het betekende dat het korte termijn geheugen van Dom up-to-date is. En als klap op de vuurpijl wees er niets op een hersenziekte. Zeker vroeg-dementie kon Doc gelukkig ook wel elimineren. "En in die afwezige bui, zag je dan iets?", vroeg de schouwarts. Dom keek even op.

"Goh, ik weet het weer en nu je het vraagt... ja... ik zag de vurige ogen van onze oude knokenvijand. Het was daar terug om me mentale bevelen te geven.", antwoordde Dom aarzelend wijzend naar de donkere wand waar hij de gedaante had gezien. Doc fronste zijn wenkbrauwen en begreep eerst niet wat Dom bedoelde. Als arts beschouwde hij de Dood als een levenseinde... de aartsvijand. Dat werd hem als student al duchtig in gehamerd zodat Doc de Dood steeds als zijn vijand zag, volgens de Eed van Hippocrates. Doc moest aan zoveel dingen tegelijk denken toen hij geconfronteerd werd met de sluipende Piet de Dood die mensen en alles wat leeft, vernietigde. Hij haatte dat! De Dood was nog steeds zijn aartsvijand. "Waarom hebben we nog steeds geen middel gevonden om de veroudering te kunnen stop zetten om de dood een neus te zetten? Ik wil de Dood vernietigen, dat snap je toch wel, hé Dom? Jij zou dat toch ook willen doen?", zei Doc geïrriteerd "Nee Doc... dat nu niet bepaald, maar een vijand kun je de Dood ook niet noemen. Als er niemand meer zou doodgaan... hoe zou de

wereldbevolking er na twee generaties, pakweg vijftwintig jaar, uitzien? We hebben nu al zeven miljard mensen. Over een generatie zouden dat er ruw geschat vijftien miljard zijn. Dat is niet te doen! De aarde kan met zoveel mensen ons niet meer voeden en er zou geen plaats meer zijn.”, wierp Dom op. Doc gaf hem gelijk en hij beseftte hij dat zelf ook wel. Het is die verdomde Eed van Hippocrates die de meeste artsen de Dood als vijand laten beschouwen. Bij hun studies in medicijnen wordt die Eed er bij studenten dag in dag uit ingehamerd. En Doc was een arts van de oude stempel, wist Dom. Voor Doc was dit volkomen logisch! De Dood moest sowieso ten alle prijze bestreden worden.

“Bon... we gaan maar terug naar huis en een weekeindje uitrusten. Maandag starten de opruimwerken hier. Koenraad zou hier zijn om negen uur 's morgens.”, zei Dom. Doc beaamde dat en beide mannen maakten aanstalten de griezelige plaats met stinkende geuren van ontbindend groen en rottend mensenvlees te verlaten. Het was immers geen plaats waar je vrolijk kon zijn! Doc vergat de essentie van zijn vraag

“Onze knokenpiet? Was die het?”, vroeg Doc ineens erg aangedaan. Dom keek op.

“Hmm... het zou makkelijk zijn dat ik die bottige kloef kon aanduiden maar ik zag enkel gloeiende vuurbollen en voor zover ik weet heeft Piet de Dood, aka Grim Reaper weliswaar soms vuur in diens lege oogkassen maar nooit zoals ik het daarjuist had ervaren. Ik kan dus in alle eerlijkheid niet zeker zeggen dat het onze knokenvent is. En diens stem, intensiteit en zinsstructuur in mijn brein klonk ook een beetje anders dan deze van onze bekende Pietje de Dood. Meer dwingender, agressiever... kwaadaardiger... ik kan het moeilijk een naam geven.”, riposteerde Dom gelaten.

“Kwaadaardiger? Je kunt die Reaper toch ook geen ‘vriend’ noemen hé? Ofwel?”, vroeg Doc niet begrijpend. Als arts moet hij de dood bestrijden waar hij maar kan want zelfs als schouwarts (*lijkschouwer, noot van de auteur*) is Doc gebonden aan de Eed van Hippocrates. Mensen die euthanasie aanvragen ook al is het om hun pijn niet meer te voelen, heeft Doc niet erg veel respect. De Eed verbood dat ook! Dat is stevast zijn devies en daar week Doc nooit vanaf. Dat zit in zijn wezen en ziel verankerd. Beide mannen stapte voorzichtig de trappen terug omhoog. Ze waren ietwat te laat geweest want de mausoleumzerk lag terug op zijn plaats. Doc richtte

zijn LED op de muur zodat Dom het ‘open’ knop kon vinden. Het was pas na een volle minuut eer Dom de desbetreffende knop terug vond.

“Het zal nog wel even duren eer dat gevaarte boven ons in werking treedt.”, zei Dom lichtelijk gefrustreerd.

Doc knikte. In afwachting richtte Doc zijn LED straler overal langs de wanden. De muren en zoldering leken gevormd uit taai en hard geworden, gefossiliseerde leemgrond. Het geknars van steen op steen deed beide mannen even opschrikken maar spoedig stroomde het daglicht overvloedig naar binnen. Dom en Doc herademden. Een pretje was het kortstondig verblijf in deze bedompte, naar ontbinding ruikende omgeving niet...

De angstaanjagende ogen die met enorme snelheid op Kris en Mark afstormde desintegreerde traag net vóór het hen bereikte...

De ogen waren verdwenen maar de doodsangst en vurige agonie zat bij beide mannen ontzettend diep. Mark wilde zo vlug mogelijk die spokengang verlaten. Aan de verdwenen Fred dacht hij niet meer en het interesseerde hem dan ook geen rotte snars. Zijn eigen leven was belangrijker dan al de rest...

“Hee Mark... je kunt niet zomaar de benen nemen, man! We moeten eerst Fred gaan zoeken.”, grauwde Krabbé mismoedig. Hij greep Mark bij zijn mouw. Maar de man rukte zich bruusk los en liep zo hard hij kon naar de open grafput waarlangs ze binnen gekomen waren. Kris keek hem via zijn LED-straler hoofdschuddend na. Natuurlijk was Krabbé verantwoordelijk voor die twee mannen. Hij knielde neer en zette zijn straler op de grond. Daarna greep hij zijn gsm en vormde het nummer van de stadsooddiensten waar zijn broer de dispatching bediende. Met trillende vingers swypte hij naar het nummer van zijn broer.

“Yo... met Kris. Ik bevind me ergens diep...”, Krabbé hield onmiddellijk op. Hij merkte dat hij geen verbinding kreeg. Een half streepje voor de zend kwaliteit. Nihil dus. Godverdomme. En nou net Mark was verdwenen met de mobilfoon. Waarmee hij zijn broer mogelijk wel had kunnen bereiken. Kris was erg bang... doodsbang in die ijzingwekkende donkere gangenstelsel waar allerlei

spookachtige geluiden en kwaadaardig kijkende lichtende ogen leken op te duiken. Hij moest hier weg... wat ook de Patapouf beweerde. Als hij het er levend van af bracht kon men hem zelfs niet met miljoenen dwingen er weer in te gaan. Plots hoorde hij in de verte voor hem een klaaglijk en luid geschreeuw om hulp en gillende doodsangst. Kris herkende het geluid... dat was Mark! Moest hij die lafaard eigenlijk wel redden? Kris stond terug recht en greep zijn LED-straler. Daarna zette hij het op een lopen in de richting waar Mark verdwenen was. Krabbé liep zich de benen uit het lijf maar na de laatste schreeuw was het akelig stil geworden.

Na een kleine tien minuten bereikte hij de plaats waar de touwladder nog hing. Kris had Mark noch Fred teruggevonden, laat staan weer gezien. Wat is er met die twee gebeurd? Krabbé trok zich langs de touwladder omhoog. Buiten was het al vrij donker. Hoe lang zaten ze dan al onder de grond? De secretaris van de eerste schepen Lydia '*Patapouf*' Verbeelen herinnerde zich dat ze even na vijftien uur naar beneden gingen. Het is nu bijna twintig uur dertig... bijna half negen 's avonds. Hij richtte zijn straler op de houten paaltjes met verweerde, haast onleesbare namen, die her en der verspreid lagen in dat oeroude boskerkhofje. Het was zo akelig om te zien. Hier zouden horrorliefhebbers van gruwelijke Halloweenedecors zich erg kunnen in uitleven. Plots bedacht Kris iets... Mark was ondergronds gaan lopen. Maar stel dat hij ook het rubberbootje heeft genomen... dan zat hij hier vast. Er was immers maar één rubberbootje. In zeven haasten waarbij Kris zich schaafde aan de scherpe takken van het struikgewas liep hij springend naar de oever van het dampende moeras. Tot zijn grote opluchting was het bootje er nog. Maar waar is Mark dan... en Fred? Ze lijken allebei van de aardbodem te zijn verdwenen. Er restte Kris slechts één ding nog... de hulpdiensten verwittigen met gevaar af dat Patapouf hem onmiddellijk ontslaat als ze het te weten komt. Kris vermoedde dat Mark en Fred zich nog ergens beneden dwalend in het gangenstelsel bevonden. Of erger nog... gedood door een spook? Godverdomme... hij mocht zich niet zo laten gaan in zijn sombere fantasieën. Spoken bestaan gewoonweg niet. Punt! En als... misschien zouden ze... in het moeras verdronken zijn? Krabbé sloeg zich hard op het hoofd! Zichzelf in die angstaanjagende denkpijpen verliezen bracht hem geen sikkepit verder. Hij greep zijn gsm en wilde zijn broer van de dispatching hulpdiensten bereiken... maar aarzelend trok hij zijn duim terug van de telefoon app. Nee hij kon het echt niet

doen. En wat zal Patapouf zeggen als ze vernam dat hij ‘háár’ goud niet heeft gevonden? Over het verlies van Fred en Mark zal ze zich bitter weinig aantrekken. Die twee waren single en hadden eigenlijk geen naaste familie. Maar dan heb je de Fons de brigadier van de groendienst. Die zou wel eens groot alarm kunnen slaan als hij Mark en Fred niet terug zag. Fons was een vervelende ambetanterik maar hij ging wel regelmatig met Mark de hort op en boemeltocht door de cafés te Antwerpen. Van Fred moest Fons niets hebben en treiterde hem zo vaak hij kon. Kris meende dat hij Patapouf wel degelijk op de hoogte moest brengen over het verdwijnen van die twee arbeiders en het waarom uitleggen. Maar nu wilde Kris deze gruwelijke plek zo vlug mogelijk verlaten en stapte in de rubberboot. Hij peddelde zo snel hij kon want dit is geen plek om je zenuwen te kalmeren. En had hij die walmende dikke mist niet gezien boven een der graven? Was dat dan toch een spook? Kris wilde er niet meer aan denken. Ook de geluiden rond het moeras zijn niet van die aard om hem de rust te geven die hij thans broodnodig heeft. Gelukkig zag hij in het lichtveld van zijn LED straler de oever van de andere kant. De dienstauto van de groendienst ligt een kleine vijftig meter van de oever, meende Krabbé te weten. Uiteindelijk bereikte de man de oever en trok de boot op de begane grond. Hij bond de boot vast met een stalen bromfiets ketting aan een stevige boom. De spullen die hij samen met de twee arbeiders had meegebracht lagen op het kleine eilandje. Doch dat was zijn 1ste bekommernis niet.

Zijn LED-straler begon te verzwakken om tenslotte te doven. De batterij was dus niet volledig opgeladen. Fons had dus slecht werk geleverd. Krabbé vloekte als een duivelse ketter in een zeer vrome kerkdienst. Nu moest hij in het stikdonker de auto gaan zoeken. Opnieuw schoot hem iets te binnen. Het was Mark die de sleutel had van die wagen. Wat moest hij nu in godsname doen? Er restte hem geen andere mogelijkheid dan in de laadbak van de wagen te slapen tot het weer licht werd. Gelukkig dat het nog een warme zwoele nacht is. Maar zwoel... dat betekent ook een mogelijk uitbarstend onweer. Kris wist dat hij geen keuze had. Mocht hij gewoon verder te voet gaan in deze diepe duisternis... zou hij zeker onherroepelijk verdwalen en erger nog... in een drijfzandachtig moeras terecht komen. De secretaris van Patapouf legde zich zo goed als mogelijk languit in de laadbak en trachtte wat te slapen alhoewel er van slapen niets in huis zal komen. Daarvoor was hij hier op deze godvergeten plaats veel te angstig. Hij moest hier zeer dringend weg als hij niet gek wilde worden. Zijn geest kon niet veel meer

aan. Kris hief zich in de laadbak van de SUV maar dacht er plots aan om het achterraampje in stukken te slaan en er door te kruipen. Zo zou hij minder last krijgen van die verdomde agonie. Kris vleide zich languit over de twee zetels en probeerde in te slapen. Had hij nu maar zijn slaapverwekkend antihistaminicum Atarax bij zich. Dan was hij direct weggedommeld. Kris had vaak last van hooikoorts en jeukende armen. Die Atarax hielp daar fantastisch tegen maar het was ook zo slaapverwekkend...

Het weekeinde verliep trager dan verwacht. Dom kon niet goed slapen omdat hij voortdurend aan de komende afbraakwerken in zijn onderaardse familie mausoleum dacht...

Het weekeinde verliep nogal stroef. Iedereen dacht aan de werken aanstaande maandag. Donia liet verstaan dat ze er absoluut bij aanwezig wilde zijn, hoewel haar broer Dom het haar afried. De confrontatie met een plek waar ze bijna de dood had gevonden kon wel eens fataal aflopen. Doms gedachten dwaalden steeds af naar die onbekende Profetie. Hij wist niet wat het zou inhouden en in de Schotschriften stond er niets over beschreven. Dom trachtte alle hoofdpunten van de Schotschriften te bestuderen in de hoop toch maar een aanwijzing te vinden aangaande die verdomde Profetie. Het enige wat hij er over wist was dat het voorgoed een einde kon stellen aan oorlogen. Dom vermoedde dat het te maken had met een dimensie en tijdsverschuiving. Wat kon het anders zijn. De vraag was ook of hij daarmee het lot van elke levend wezen veranderde. Dat voelde voor hem aan als een loodzware last op zijn schouders...

“Zeg Dom... het is al na drieën. Zou je niet beter gaan slapen jongen?”, vroeg Doc die even een glas water of fruitsap wilde drinken. De jongere man antwoordde er niet op. Zijn ogen stonden gefixeerd te kijken naar het Schotschrift over Xaverius De Sponde. Wat heeft hij gedaan aan het einde van zijn leven. En dan die vreemde oud Latijnse zin... ‘*Tarde venientibus ossa*’... (Vert: voor de nakomers, enkel de beenderen, noot van de auteur) Wat bedoelde hij daarmee? Had dit te maken met het mensenhuiden perkament van Nele Van Dorsmael waar ze met haar bloed in cryptische bewoordingen een mysterieuze aanwijzing had gegeven?

Er bleven nog zovele onbeantwoorde vragen. Gryyse? De Sponde? Van Dorsmael?

“Helaba Dom... waarom beantwoordt je mijn vraag niet, beste jongen?”, gromde Doc lichtjes geërgerd door het vreemde markante stilzwijgen van zijn jonge vriend. “Oeh... Doc... sorry ik had je niet gezien. Om je vraag te beantwoorden... ik kan gewoon niet slapen door de gedachten aan die rare Profetie waarover onze illustere soepknokenvriend het had.”, verontschuldigde Dom zich. De schouwarts begreep het en knikte. Die kwestie hield hem zelf ook al een hele poos bezig. Kortelings gaan ze naar een verborgen ingang binnen dat mausoleum zoeken. En als ze dat gevonden hebben... wat voor gruwelijke dingen zullen er op hun weg nog opduiken? Het had eigenlijk geen zin om het hoofd er over te breken. Het geheim liet zich immers niet prijsgeven. Pas als ze gevonden hebben wat ze moesten vinden na het opruimen van dat steenstof en blokken, konden ze er hopelijk meer over te weten komen. Doc kende Dom goed genoeg dat hij zich geen rust zal gunnen tot de vork perfect aan de steel hangt. Dom is nu eenmaal een gedreven en nauwgezet onderzoeker... een briljante eigenschap voor politierechercheurs!

“Wel Dom... ik heb nog niet de eer gehad om met ‘*Grimmie*’ te ‘*spreken*’. Ik heb die kwibus slechts twee keer gezien als pareidolische figuur. Maar luister... ik geloof je grif als jij zegt dat je met die rammelende reclame voor hondenbrokken hebt ‘*gepraat*’. De vraag luidt uiteindelijk... wat wil die hoop klikklakkende knoken van jou? Je spreekt van een onvervulde Profetie die jij en Donia dienen te volbrengen. Ja? Probeer me dan eens duidelijk te maken wat die Profetie inhoudt. Kan je dat?”, vroeg Doc geboeid. Dom schudde bruusk het hoofd. Het was juist dat ene element... het niet weten... dat hem mateloos ergerde en stoorde. Doc begreep het... de rechercheur wist het helemaal niet. Misschien moest Dom nog iets tegenkomen dat alles verklaart?!

“Bon... je weet het dus... nog... niet. Het is al na zessen. Over een uurtje dienen we klaar te zijn. Ik heb geen zin meer om nog een kwartiertje te ronken en ga koffie zetten. Jij?”, wilde Doc weten.

“Daar snak ik ook naar Doc. Straks moeten we op het Schoonselhof zijn. Dan moeten Donia en Willy over tien minuutjes worden gewekt.”, riposteerde Dom. Ondanks het feit dat hij niet kon slapen voelde Dom zich erg kiplekker en alert.

“Moeten wij gewekt worden Dommie?”, grinnikte Doms tweelingzusje guitig terwijl ze de trappen afliep, gevolgd door een slaperig kijkende Willy met lodderogen. Een gek gezicht, meende Dom in zichzelf lachend. Lodderogen... slaapdrongen ogen... hebben meestal huidwallen rond de ogen zelf

“Laat ons dan maar gelijk ontbijten en dan ga ik even naar de bakker wat koffiekoeken halen.”, liet Doc zich ontvallen. Donia’s ogen schitterden.

“Mmm... koffiekoeken... voor mij twee rozijnenkoeken met heel veel pudding in, Papatje.”, vroeg het meisje. Doc knikte lachend.

“En jullie?”, vroeg de schouwarts aan Willy en Dom. Willy wist niet zo dadelijk een antwoord te geven en liet het aan Dom over. Die koos hetzelfde als zijn zus.

“Bon, dus euh... tien dikke puddingachtige rozijnenkoeken of piots dan.”, bromde de arts. Donia liep naar de keuken om koffie te zetten. Doc zuchtte... dan moest hij het niet meer doen en Donia maakte het zwarte goud veel lekkerder dan Dom, Doc of Willy ooit zouden kunnen. Haar geheim? Een beetje chicorei poeder toevoegen en het verse water exact op 92 graden, dus op een bijna kokend punt brengen. De rechercheur draaide zich om en bekeek de Schotschriften op het beeldscherm terug. Hij trachtte oorzakelijke verbanden te zoeken tussen Nele Van Dorsmael en Xaverius De Sponde. Er was iets... doch Dom kon het echt niet vatten. Het was alsof het antwoord diep in zijn brein verborgen lag en hij met geen mogelijkheid te kunnen zeggen wat het precies was. Doc was snel terug met een enorm grote papieren zak vol rozijnenkoeken. Het ontbijt verliep zwijgend, doch gemoedelijk. De koffiekoeken waren niettemin heerlijk van smaak en Doc die het een beetje kon proeven, had het hem deugd gedaan. De radio speelde een zacht deuntje van de een of andere onbekende zanger. Iedereen zat eigenlijk in spanning op wat komen zal. Wanneer de aannemer alles opgeruimd heeft... wat gaan ze daar vinden? Vele dekstenen zijn allicht mee gebarsten en kunnen ze ook menselijke overblijfselen of skeletten vinden. Niet dat het zicht van zoiets Dom aangrijpt maar wel omdat op de een of andere manier de rust van zijn dode voorouders verstoord is. Dom herinnerde zich eens hoe hij als jonge inspecteur in de leer aanwezig moest zijn bij gravenopruiming en dat er plots een nabestaande het afgezette grafpark binnendrong. Die nabestaande zag hoe arbeiders bruusk met de resten van zijn overleden moeder omsprongen door het in de grafput de kist kapot te hakken. De man schreide bittere tranen en sprong in de put om de stoffelijke resten van zijn moeder te beschermen die al dertien jaar daar

begraven lag. Wat Dom toen als jonge inspecteur allemaal had moeten doen om de ongelukkige man uit de put te halen grensde aan het ongelofelijke. Het was toen dat hij Doc leerde kennen. Die kwam hem onmiddellijk te hulp. Doc had al een ziekenwagen laten komen om de schreiende man mee te nemen. Dom en Doc hadden de man beloofd zeer voorzichtig om te springen met zijn overleden mama. Het was allemaal goed afgelopen, maar dat gebeuren had een zeer diepe indruk bij Dom nagelaten. Doc bekende later dat hij nog iets ergers had meegemaakt tijdens een rechterlijk bevolen exhumatie.

“Ik hoop maar dat er geen dekstenen zijn afgevallen zodat sommige kisten te zien zijn. Het zijn tenslotte overblijfselen van mijn voorouders. Oh ja... ook van jou zusje.”, merkte Dom verontschuldigend op.

“Maar Dommie... wat kan dat nou voor kwaad? Die mensen zijn al talrijke eeuwen dood. Daar moet je toch niet mee inzitten?! Of is het een gevoelige snaar voor jou?”, riposteerde Donia vragend. Dom keek haar verbaasd aan maar Doc legde haar die ‘*gevoelige snaar*’ van Dom uit.

“Hey lieverd... je moet sowieso begrijpen dat Dom als jonge inspecteur in de leer plots geconfronteerd wordt met een immens verdriet van iemand voor een familielid dat al lang begraven ligt. Zoiets wordt in je netvlies en ziel gebrand. Vandaar dat Dom menselijke overblijfselen, hoe oud ze ook zijn, hoe lang ze ook begraven zijn... altijd met heel veel eerbied bejegt, zelfs poezenskeletjes. En vergeet niet... die mensen die in jullie ondergrondse familiemausoleum begraven liggen voorouders van jullie zijn. Ook jullie biologische papa, Frank Groyi, ligt er begraven. Jullie hebben hem helaas nooit gekend en Dom kende hem uit een dossier als politie rechercheur aan de naam François Kierkegaard wiens moord hij nog moest oplossen als een onverwachte Cold Case.”, vertelde de schouwarts op vaderlijke toon. Donia voelde ontroering in zich opkomen. Wat is Dommie toch zo gevoelig, meende ze. Het sierde haar broer en ze was trots op hem.

“En onze mama, Danielle Esyrged? Waar ligt zij begraven? Ik zou graag haar graf eens willen bezoeken en misschien wat opfrissen?!”, vroeg Donia. Doc had die vraag wel verwacht maar kon daaraan niet voldoen om twee redenen. Danielle lag nog steeds in het vriesvak van het mortuarium. Gewone overledenen belanden meestal in de koelkast omdat ze meestal na enkele dagen begraven of gecremeerd worden. Maar lijken die onder moordonderzoeken vallen worden gelegd in het vriesvak van min achttien graden. Dat is de ideale temperatuur voor lijkschouwers

die een oog in extreem dunne schijfjes snijden om bijvoorbeeld nauwgezetere onderzoeken uit te voeren. De tweede reden is dat het verboden is een lijk zo maar eventjes uit het vriesvak te halen. Doc legde de feiten voorzichtig uit aan de jonge Donia die echter een niet-begrijpend gezicht trok.

“Ik wil enkel haar gezicht even zien. Mag dat dan niet?”, grommelde ze ietwat boos. Doc schudde spijtig het hoofd en vervolledigde zijn betoog dat Donia haar moeder niet zou herkennen. Danielles hoofd was allang een doodshoofd. Wat zou Donia er aan hebben? Het was immers Doc die de lijkschouwing op Danielle deed nadat ze meer dan veertig jaar in dezelfde kist lag van Frank Groyi. Dat Frank Groyi terug begraven werd is omdat hij al grondig werd onderzocht. Maar van Danielle moesten nog een paar dingen onderzocht worden. Doc zou het hebben gedaan maar hij had ter wille van Dom ontslag genomen. Doc hoopte echter dat de overblijfselen van Danielle nog niet herbegraven of erger... gecremeerd zijn door de nieuwe lijkschouwer in zijn plaats. Onder zijn toezicht zou het sowieso nooit gebeuren maar helaas werkte hij voorlopig niet meer voor het gerechtelijk schouwing centrum.

“Jongens... we moeten ons klaarmaken. Ik kreeg een sms bericht van Koenraad dat ie bijna bij het Schoonselhof is. En hij wacht niet graag lang op zijn opdracht gevers.”, onderbrak Willy alle gesprekken. Iedereen stond zwijgend op. Donia en Willy brachten de bestekken en borden naar de keuken...

Kris Krabbé wilde weg... zo vlug mogelijk weg uit dit spookachtig gebied...

Kris had de grootste moeite om wat te slapen in die koude bestuurderszetel van de dienstwagen. Er klonken overal spookachtige geluiden en dat blubberen vanuit het moeras. Voortdurend keek hij op zijn stilaan verzwakkende smartphone om te weten wanneer het daglicht eindelijk door de bomen zou schijnen. Naar de Patapouf bellen om hulp af te smeken is hetzelfde als vermoord worden. Zijn broer bij de hulp dispatch? Maar slechts één streepje... niet meer genoeg om te bellen. Hij had erge kou. Hartje zomer en zo ijsig koud 's nachts? Had dat te maken met die zogenaamde klimaatopwarming? Daar was Krabbé heilig van overtuigd. Toen het lichtjes begon te schemeren wilde Kris nogmaals proberen de auto aan de praat te krijgen en misschien wat draden onder het stuur verbinden

zodat die verdomde klote–auto startte. Maar Kris was nu eenmaal geen automecanicien en kende er niets van. Soms wilde hij voor techniek te hebben gestudeerd maar dat heeft wijlen zijn vader het hem belet. Helaas was daar niets aan te doen geweest al had hij toch minstens avondschool voor kunnen volgen. En op de universiteit was hij ook niet bepaald een groot licht geweest. Zijn vader wilde dat Kris boekhouder zou worden en daarmee was de kous af...

Krabbé rilde van hevige kou. Hoe moest hij nu die verdomde auto aan de praat krijgen en in de eerste plaats die deur open wringen. Kris kende niets van technologie of auto–elektriciteit. Misschien het raampje inslaan? Dan kon hij er in. Doch dan zal Kris zich helaas ook mogen verantwoorden voor dat raampje. De eerste schepen zou met haar vlijmende diamantstem een luide scheldtirade krijsen en verwachten dat hij enkele maanden lang een deel van zijn wedde zal moeten missen. Dat kon hij voorlopig niet meer aan. De auto dan achterlaten in dit onherbergzaam gebied van het Verdrongen Land van Saefthinge? Niet te doen en de batterij van zijn smartphone is ook zo goed als leeg. Rap leeg... dat heb je verdomme met die Amerikaanse of Chinese rommel wist Kris. Hij begon zich wat beter te voelen toen hij zag dat het stilaan lichter werd. De contouren van de bomen en omgeving was beter waarneembaar, al hing er een walmende waas van mist over de grond. Er is licht en dat was vervelende zorg minder. Maar stel nu eens dat Patapouf hem probeerde te bellen om te weten hoe het met ‘háár’ goud staat. Zijn voice mail zou in zijn plaats antwoorden. Kris wist dat ze daar een verschroeiende hekel aan heeft. Hij had echter geen keuze. De enige optie die hem nog rest is te voet de Scheldelaan te bereiken waar hij misschien een bus of liever... een passerende taxi kon nemen. Later zou hij aan Fons de opdracht geven die achtergelaten auto te gaan halen. Maar in welke richting diende hij te gaan? Zijn speelgoedkompasje lag nog ergens in het onderaardse gangenstelsel. Als hij de richting waar de zon opkomt, volgde dan zou hij de haven zien, hoopte hij.

Maar dan moest hij de Schelde nog oversteken. Ging hij noordwaarts dan bereikte hij de Scheldelaan. Kris besloot deze optie te nemen en zette zich in beweging. Zijn voeten verdwenen tot de enkels in de zompige grond. Dat was uiteraard een super vermoeiende tocht. Onderweg dacht de secretaris van Patapouf aan Mark en Fred. Die waren verdwenen in het gangenstelsel. En hoe moest hij deze verdwijning verantwoorden? Verdrongen in het moeras? Dat zou een mogelijke

optie kunnen zijn maar dan zou Patapouf hem tegenspreken omdat ze hen naar het boskerkhofje stuurde. Officieel gesproken had de eerste schepen haar secretaris en twee arbeiders van de groendienst afgevaardigd om een nog niet ontdekte oude ruïne van een klooster in kaart te brengen. Natuurlijk was deze reden bespottelijk want in principe gebeurt dit door de stadsarcheologen. Waar zijn in godsnaam Fred en Mark? Kris brak er zich het hoofd over. Als meerdere was hij inderdaad verantwoordelijk voor hen. Stel dat ze ondergronds in een moerasplas zijn gelopen... hoe moest hij dit dan gaan uitleggen bij hun families en erger nog... de politie? Hoe je het ook draait en keert... hij zal in alle opzichten de pineut zijn. De dichtheid van de bomen en struikgewassen minderde. Dat betekende dat hij stilaan de Scheldelaan bereikte. Bovendien rook hij de stank van de afgefakkelde gassen van de petroumbedrijven al. Hij haatte die stank maar nu was hij blij die geur te ruiken... een geur van beschaving, meende Kris opgelucht en versnelde zijn pas. Toen hoorde Kris het scherpe lawaai van de crackers waar de ruwe olie bewerkt wordt. Hij bereikte de bomengrens en zag de Scheldelaan voor zich. Kris was zo blij dat hij de autoweg terstond zou kussen. Hij bevond zich ter hoogte van de *EXXON* beter bekend als de Esso raffinaderij. Een tweehonderd meter oostwaarts zag Krabbé een bushalte. Op de autoweg begon het stilaan druk te worden. De meesten begonnen met hun ochtendshift. De hemel was nog steeds schemerig maar het beloofde een prachtige zonnige zomerdag te worden. En nu hop naar huis...

Koenraad was er met twee man en een stenen-vergruizelaar...

Dom parkeerde zijn wagen op de publieke parking want als voormalig onderzoeker

mocht hij voorlopig geen gebruik meer maken van de parking van dienstvoertuigen. Het zal een fikse wandeling zijn want het onderaardse familiemausoleum lag aan het andere eind van het kerkhofpark. Dom was diep verzonken in gedachten. Zijn hoofd voelde aan als een druk bezette machine die miljoenen brieven moest kunnen sorteren. Vooral het feit een lege crypte van zijn familiemausoleum terug te vinden. Bovendien hoopte Dom dat de steen die de

oorzaak was van Donia's coma ook weg was voor ze het te zien kreeg. Dat kon immers traumatisch zijn voor de jonge vrouw...

Het viertal wandelde zwijgend, Willy keek ietwat angstig rond terwijl Doc en Dom diep in gedachten verzonken zijn. Donia vond het Schoonselhof een prachtig kerkhof met al die kunstige beelden, langs de eindeloze graven. Plots herinnerde Dom zich iets en er blonk een bittere traan die uit zijn ooghoek druppelde.

“Jongens... gaan jullie maar verder. In dit park ligt mijn tante Yvette begraven... ik wil even haar graf bezoeken.”, zei Dom met een krop in de keel. Doc en Willy begrepen het en wandelden traag verder. Maar Donia trok aan Doms arm. Zo gaat die vlieger niet op meende ze. Ook zij wilde het graf zien van tante Yvette. “Dommie... ik ga met je mee. Per slot van rekening heeft zij ook een poosje voor mij gezorgd. Het is evenzogoed mijn tante als de jouwe.”, repliceerde Donia. Dom knikte en een zachte glimlach beroerde zijn lippen. Tante Yvette had inderdaad mee voor Donia gezorgd tot ze zogenaamd ontvoerd werd.

“Tuurlijk zusje... kom maar mee. Herinner je haar gezicht nog?”, vroeg Dom mat. “Vaagjes Dommie. Waarom heb je nooit een foto van haar opgehangen? Zo had ik zeer goed geweten hoe ze er uit zag toen ze ons adopteerde.”, antwoordde Donia licht geprikkeld. Dom begreep haar.

“Ik heb vreemd genoeg, slechts één foto van tante Yvette... helaas een pasfoto. Tante Yvette wilde immers nooit gefotografeerd worden. Vraag me niet waarom. Dat kon alleen Yuri, jouw pleeg grootvader, weten. Zelfs Doc weet het niet.”, zei Dom.

“Heb je die pasfoto nu bij je?”, vroeg ze geïnteresseerd. Dom schudde spijtig het hoofd.

“Nee kindje... die foto bewaar ik altijd als een heilig ornament in mijn kluis. Maar ik zal hem jou spoedig nog eens een keer tonen en ik denk er over om er een muurfoto van te laten maken. Kijk... daar wat verderop ligt haar graf.”, zei Dom lichtjes opgewonden en wijzend naar een mooie witte en prachtig met engeltjes versierde grafsteen. Dom betaalde jaarlijks een sommetje aan de groendienst van de stad om Yvettes graf netjes en proper te houden en er regelmatig wat bloemen op te leggen. En het graf was inderdaad zeer rijkelijk versierd met geurige bloemen.

“Vreemd dat dit graf zo schoon is, in tegenstelling tot de andere graven waarop het onkruid welig tiert. Onderhoud jij dat graf dan, Dommie?”, merkte Donia verbaasd vragend op. Dom lachte minzaam en schudde het hoofd en liet verstaan dat hij daar bitter weinig tijd voor had. Hij vertelde haar hoe de groendienst het graf onderhoudt.

“En onze nonkel? Hoe heette hij nu weer? Leo... Draegers? Hij is al langer dood he?”, vroeg Donia terwijl ze de plaquette bestudeerde en las dat Yvette weduwe was L. Hagers.

“Nee schat... hij heette Leo en stierf aan pancreaskanker. Helaas zal zijn graf allang ontruimd zijn, vrees ik. Doch eerlijk gezegd... ik herinner me zijn gezicht niet eens en foto's over hem heb ik helaas helemaal niet.”, antwoordde Dom met enige spijt in zijn stem. Donia kon er niet genoeg van krijgen om de grafplaquette te lezen.

“Yvette... Verplancken... geboren te Antwerpen op negen maart... euh... 1921? Gestorven op achttien juni 1992? Dan was jij nog een universiteitsstudent en zij was nauwelijks eenenzeventig jaar? Das toch nog te jong om dood te gaan?!”, riep Donia geschrokken uit. Dom voelde tranen opkomen. Hij hield erg veel van zijn lieve tante Yvette.

“Inderdaad zusje... maar ze pleegde wel zelfmoord en niet door ziekte of om depressieve redenen. Ze deed het gewoon uit liefde voor haar al lang overleden echtgenoot... nonkel Leo Hagers dus van wie ze zielsveel hield. Ze miste hem erg vreselijk maar koos pas voor zelfmoord nadat ik mijn universiteit master diploma behaalde en meerderjarig werd. Ze liet me alles na ook ons lieve Snorretje.”, zei Dom en weende even om zijn tante maar ook om zijn geliefde kater. Donia omarmde hem. Een volle minuut bleven beide mensen zo staan omarmd en verenigd in hun familiale liefde en hun geliefde doden herdenken. Wie hen niet zou kennen zou denken dat ze een liefdevol koppeltje waren. Dom was de eerste die zich losmaakte en veegde zijn tranen weg. Het verbaasde hem niet dat Donia ook tranen in haar ogen had. Per slot van rekening zijn ze een eeneiige tweeling en zijn ze beiden hoog-sensitief naar elkaar toe.

“Kom zusje, we gaan naar Doc en Willy die mogelijk al ter plaatse zijn.”, zei Dom.

Dat was ook het geval. Dom zag hoe Willy en Doc die Koenraad aanwijzingen gaven om het stenen afval te verwijderen.

Doc zag zijn vrienden aankomen en liep hen tegemoet met een vrij somber gezicht. “De plaats werd door de politie verzegeld Dom en Koenraad wil er niet beginnen zonder de toestemming van het gemeentebestuur... Patapouf dus.”, snerpte Doc onderhuids van woede. Die vette obese vettige doos moest altijd roet in hun eten gooien!

“Maar verdorie... de rechter gaf ons juridische toestemming en dat staat op een officieel document dat die aannemer ook kopie van gekregen heeft. Maar wacht even... Ik ga commissaris Bomans even opbellen.”, grommelde Doc kwaad. Hij nam zijn gsm en swypte de nummer van Bomans. Dom keek deze Koenraad aan.

“Kent u commissaris Bomans?”, vroeg de rechercheur. De man knikte. Ze waren kennissen van elkaar en dronken samen al eens een pintje.

“Inderdaad, ja. We zijn kennissen en hij is politiecommissaris, juist? Waarom vraagt u me dat?”, vroeg Koenraad. Doc belde Gaston en legde de situatie uit. Vervolgens gaf Doc de aannemer zijn smartphone met Bomans aan de andere kant van de ether. Aarzelend nam de aannemer de loopfoon van Dom aan en wist eerst niet wat te doen.

“Hierzie, onze voormalige chef... commissaris Bomans. Hij wil je iets duidelijk maken.”, gromde Doc. Koenraad nam de smartphone van Doc aarzelend aan en zette het ding tegen zijn oor. Hij maakte zich bekend en luisterde. Naarmate het gesprek vorderde werd de man doodsbleek. Alle kleur was helemaal uit zijn gezicht verdwenen. Hij gaf het toestel aan Doc terug en riep zijn twee mannen bij zich. “Jongens, we gaan beginnen zodra die grafzerk opgelicht wordt.”, bitste Koenraad vrij geschrokken. Dom had intussen al de letter omgedraaid waardoor de mausoleum ingang open was. Niemand het Dom zien doen buiten zijn zus Donia “Kijk maar de zerk is geopend. Zorg er voor dat jullie LED-verstralers bij u heb want het is daar echt pikdonker beneden.”, riposteerde Dom op gemoedelijke toon. “Geeft niks meneer we hebben een volgeladen autobatterij waaraan baladeuses met LED's gekoppeld worden. Die kunnen volcontinue drie volle dagen aan een stuk zonder problemen branden. Tegen die tijd zijn wij allang klaar.”, vertelde Koenraad grinnikend. Dat vond Dom best zo. Zodra die mannen hun werk hebben gedaan zullen ze alle vier elk vrij gekomen plaatsje onderzoeken in de hoop de verborgen poort te kunnen vinden. Maar dat ze die poort sowieso zullen vinden staat vast. De vraag is alleen of het wel zo raadzaam is die poort binnen te treden. Het was mogelijk de poort van de oneindigheid en de hel. Dom

had er wel een beetje schrik voor. Hij werkte al zo lang aan deze zaak die uiteindelijk zijn eigen diaspora verleden opende...

Kris bereikte na enkele uren zijn woning. Hij voelde zich erg ziek. Hij had koorts en hij rilde over zijn gehele lichaam...

Vandaag zou hij absoluut niet gaan werken. Daar voelde hij zich veel te ziek voor. Maar wat als de Patapouf hem opbelt en eist dat hij stante pede naar het bureau komt? Een smoesje, zelfs al is het zeer gerechtvaardigd accepteert ze nooit. Voor haar telt enkel blinde gehoorzaamheid. Zijn vaste telefoon rinkelde ongenadig zonder ophouden. Kris zuchtte diep, zeer goed wetende wat hem boven het hoofd hing. Hij trachtte het gerinkel niet te horen maar het was alsof de Patapouf zeer goed wist dat hij thuis was. Het heeft dan wel een volle drie minuten geduurd eer Kris de telefoonhoorn oppakte en aarzelend luisterde, beducht op een vlijmende diamantstem van Patapouf...

“Afgelebberde uilenbal... waar zijt ge nu godverdoemme? Maakt dat ge als de weerlicht hier bent om uitleg te geven. Ik aanvaard geen smoesjes, lijjes of lafjes. Ik moet de waarheid weten. Verstaan? Gore stinkende darmtoerist!”, brulde ze met haar vèdragende, snijdende diamantstem. Krabbé zuchtte diep. Hij dacht aan de twee arbeiders die zomaar verdwenen waren in dat akelige ondergrondse gangenstelsel en hoe je het ook draait of keert... hij en alleen hijzelf zal daar de verantwoordelijkheid voor moeten opnemen.

“Awel... doe uw bek toch eens open... wat is er aan de hand? Hebt ge het goud gevonden? Of iets anders dat van waarde is? Onmiddellijk bij mij komen afgeven. Rap een beetje! Hebt ge het gesnopen, vuile flabberkont?”, zei Patapouf snauwend.

“Eu... uwe excellentie... w-we zijn t-t-twee man k-k-kwijt geraakt in dat g-gat onder d-de gr-gr-grond...”, hakkelde Krabbé heel kleintjes. Hij hoopte de aandacht van Patapouf voor het goud of andere dingen van veel waarde af te leiden door over de twee verdwenen arbeiders te beginnen. Althans dat hoopte Kris Krabbé erg toch. “En waar ben je die twee kwijt geraakt? En wie zijn ze?”,

vroeg ze tamelijk ongeïnteresseerd. Krabbé legde de situatie uit en dan begon Patapouf het uit te

joelen met een scheldserenade, gemixt met een lawaaiige schetterende schaterlach.

“Komaan zeg... Die twee doen maar alsof want ik ben er zeker van dat zij het goud al hebben gejat terwijl gij er nietsziend naartoe keek, stom stuk janhagel! Ge gaat er voor zorgen dat die twee gevonden worden en wat ze van mij hebben gepikt, teruggeven! Hun djobke zijn ze sowieso al kwijt. Begrepen strontlikkende krabbekakker?”, snerpte de eerste schepen tegen haar secretaris. Die zuchtte van diepe ellende. Dat dit hem nu weeral overkwam. Hij wilde het liefst de telefoon dadelijk opleggen zodat hij die klievende diamantstem van dat obees monster niet meer zou horen. Kris werd er gek van!

“J-j-jawel uwe excellentie...”, hakkelde Kris Krabbé flauwtjes.

Maar waar hij moest gaan zoeken naar die twee was hem een compleet raadsel. Misschien wist de Fons het. Mooi zo! Hij was immers hun brigadier. Ja... Kris besloot de Fons op de zoektocht te zetten. Misschien vond hij ze toch wel zeer snel. “Vort... aan het werk slappe labbekak... Zorg er voor dat dat goud snel op mijn werktafel ligt, gesnopen verlopen stuk stinkende gatlikkende krabbekont?”, snerpte Patapouf erg luid. En Krabbé legde terstond op. Hij besloot toch maar aan het werk te gaan en ging snel twee aspirientjes innemen. Nu maar naar de Fons gaan bij de groendienst. Gelukkig was het gebouw van de groendienst niet ver van waar hij woonde.

De secretaris zette het op een draffje en liep de afdeling van de groendienst in. Daar zag hij Fons de bestellingen aan het invoeren. Krabbé liep dadelijk naar hem toe. “Hee Fons... heb jij jouw twee schobbejakken al gezien? Zijn ze hier gekomen?”, vroeg Patapouf's secretaris. De man legde de bestelformulieren op de tafel en keek Kris Krabbé nogal boos aan. Hij werd immers niet graag gestoord als hij bestellingen deed voor de Groendienst.

“Hoe moet ik dat nu godverdomme weten? Ik heb ze geen van beiden gezien of gehoord. Ze hebben zelfs niet eens gebeld om hun afwezigheid te verklaren. U hebt ze allebei gisteren meegenomen patron. Sinds ik moest terugkomen met die pomp, heb ik jullie niet meer gezien.”, sakkerde Fons zeer zwaar uit zijn wiek geschoten. “Ga ze dan zoeken in het Verdrongen Land van Saefthinge. Ze zijn daar ergens verloren gelopen vrees ik. Komaan jongen. Dit heeft de hoogste

prioriteit. Ga ze direct zoeken.”, beval Kris Krabbé. Fons trok een afgrijselijk lelijk gezicht. Dat zinde hem niets. Waar in godsnaam zou hij die twee lanterfanters moeten gaan zoeken?

Voor Fred had hij dat wel over maar etterbak van een Mark kon de hoge boom in. “Waar moet ik ze dan gaan zoeken?” gromde Fons geïrriteerd. Als er iets is waaraan Fons een pesthekel had, was het wel gaan zoeken in een bos vol moerassen. Bovendien was daar ergens een klein boskerkhofje, had hij gehoord en daar hield Fons absoluut niet van. Hij liet het onderhoud en verzorging van graven en zerken steeds over aan zijn personeel. Fons zette eigenlijk nooit een voet op een kerkhof!

“Waar je dedjù verleden keer die elektrische pomp hebt afgeleverd, staat een rubberbootje. Ga er mee naar de overkant en iets verderop zie je een klein boskerkhofje. Een graf is een open put. Daar moet je ingaan en de gang links nemen. Daar ergens zijn die twee te vinden maar ik denk dat ze daar ergens hun roes aan het uitslapen zijn. Vooruit ga nu! Straks is het tè laat om hen verder te zoeken want geloof me vrij... het is daar stik- en stikdonker.”, gromde Kris. Fons werd doodsbleek toen hij dit vernam. Nu voelde Fons er compleet niets voor om helemaal moederziel alleen in dat boskerkhofje te gaan neuzen maar in die dikke duisternis onderaards binnen te snuffelen naar die twee rottige dronken schoften... No way! “Mag ik iemand meenemen? Twee paar ogen zien meer dan een paar zoals u wel weet.”, klonk het wat angstig. Krabbé keek de man aan en moest lachen terwijl hij moedwillig vergeten was dat hij zelf bang was geweest in dat donker stinkend hol.

“Neem Onur Yilmaz maar mee. Die moet het nog allemaal leren.”, riposteerde Krabbé stug. Fons keek zwaar verbluft op. Waarom in godsnaam die domme Turk?

“Onur? Hij verstaat niet eens goed Vlaams. Wat kan ik nu met hem doen?”, wilde een geprikkelde Fons weten. Onur was een jonge Turk die op dwang van zijn ouders naar België bij zijn broer emigreerde om er werk te vinden aangezien hij in zijn geboorte land Turkije te Istanboel zogezegd nergens werk vond. En hij had een groot palmares van misdrijven op zijn strafblad. Zijn broer Mehmet werkte al tien jaar in België en is gekend als een uitstekend werker en goed moslim. Maar of je dat van zijn jongere broer Onur kon zeggen, zijn een paar andere mouwen. Het enige wat Onur echt interesseerde waren vrouwen en geld.

Uiteraard zocht hij zijn verdiensten in de criminele sector en was achter de rug van zijn broer Mehmet begonnen met het kweken van een kamer vol cannabisplantjes. De baan bij de Groendienst was voor hem slechts zand in de ogen strooien van broer Mehmet.

“Dan moet jij het hem maar leren. Neem hem mee en laat de gevaren van een westers oeroud kerkhof zien.”, grinnikte Kris Krabbé. Fons trok een lelijk gezicht. Het laatste wat hij wilde is een niet-geïnteresseerde allochtoon opleiden. Maar nu had hij geen keuze. Als de patron zegt dat hij het moet doen... Anders kon hij zijn boeltje pakken als Krabbé bij de Patapouf ging reclameren. Fons nam de binnenuistelefoon.

“Jan? Kun je Onur naar mijn bureau sturen? Wat? Afwezig? Heeft hij zich ziek gemeld? Nee? Wat dan? Een week al afwezig? Ga hem godverdomme halen en als je hem niet vindt, bel dan zijn broer Mehmet op om te vragen waar hij is. Oh? Dat heb je al gedaan. Wat was zijn antwoord?”, wilde Fons weten.

Plots smeedt de Fons sakkerend de hoorn op de haak. Hij was erg razend geworden! “U zult iemand anders moeten voorstellen, patron. Onur is al een week afwezig en zijn broer weet niet waar hij uithangt.”, gromde Fons nogal boos. Kris dacht na. De groendienst viel onder zijn bevoegdheid. Twee mannen zijn al verdwenen in het boskerkhofje en nu die rotzak van een Yilmaz Onur die zich niet laat zien?! Jaja... “Neem Johan dan mee. Hij is dan wel een mentaal gehandicapte maar moet ook werken voor zijn boterham.”, stelde Krabbé voor. De binnenuistelefoon rinkelde als een triangel serenade. Het klonk Kris pijnlijk in de oren. Kris kon geen triangel geluiden uitstaan. Daar kreeg hij migraine aanvallen van.

“Met Fons... wat? Die rotzak heeft blijkbaar een helderziend vermogen? Awel nondepatat stuur hem ogenblikkelijk naar mij.”, snauwde Fons die daarop de aanwezigheidslijst greep en het invulde.

“Ja patron, nadat we het over Onur hadden liet ie plots zijn lelijke bakkes zien. Kennelijk heeft zijn broer Mehmet hem gevonden en onmiddellijk naar de Groendienst gestuurd.”, zuchtte Fons opgelucht. Zo diende hij niet alleen te gaan. “Mooi zo dan kunnen jullie morgenvroeg gaan zoeken. Vertel Onur niet dat jullie goud zoeken want ik vertrouw die kleine rotzak voor geen sikkepit. Vertel hem alleen dat jullie die twee verloren schobbejakken zoeken, enne...”, Kris werd

onderbroken door een opgejaagd geklop op de deur. Fons liet Onur binnen. De man was kennelijk zeer erg slecht gezind.

Hij had waarschijnlijk een knallende uitbrander gekregen van zijn broer Mehmet. “Onur... goed luisteren naar baas... ikke. Jij brengen eten mee morgen voor jezelf. Morgen jij en baas... ikke, naar kerkhof gaan en in graf rond gaan en, eum... *alkollü içkiler* jagen.”, zei Fons zeer ernstig. Kris wist niet wat Fons bedoelde en keek hem vragend aan. (*vert Turks: alkollü içkiler: spoken en/of geesten... jagen, noot van de auteur*)

Onur werd doodsbleek en dat ontging Krabbé niet. Maar Fons grinnikte smeug. “Wat zei je tegen hem? Hij werd zo bleek als een albino met funeste bloedarmoede. Heb je hem voor iets bang gemaakt?”, vroeg Krabbé verbaasd. Fons knikte grinnikend.

“Ik heb hem gezegd dat we naar een kerkhof vol spoken gaan en ze opjagen.”, lachte de man. Maar Onur noch Kris konden daar mee lachen. Kris herinnerde zich die gruwelijke spookgeluiden in dat sombere en donker gangenstelsel onder een kerkhof, nota bene. De angst die hij gevoeld had kostte hem een jaar van zijn leven.

“Komaan patron... in Turkije zijn ze bang van spoken of geesten en zullen alles doen wat die van hen eisen. Dus Onur zal sowieso gehoorzamen.”, grijnsde Fons. Onur die slechts een klein, miniem beetje Vlaams sprak had uiteraard het gesprek tussen Krabbé en Fons niet begrepen. Hij wist alleen maar dat ze morgen naar een ijzingwekkende plaats vol spoken gingen en daar had hij totaal geen behoefte aan. Maar zijn broer Mehmet zou hem vreselijk aftuigen mocht hij deze baan verliezen. Hij zou onmiddellijk terug naar Turkije worden gestuurd als hij deze baan zou verliezen en dan moest hij in Turkije weer de bak in... en dit keer voor heel lang. Hij had nog niet genoeg kapitaal vergaard om op zijn lauweren te rusten. Hier in België kon hij snel rijk worden. Dat alleen interesseerde hem. Rijk worden, met vrouwen spelen en drank... alle dingen die een goed moslim zwaar verafschuwt. Hij was begonnen met enkele cannabisplantjes te kweken tot zijn broer er achter kwam. Die had al zijn plantjes in het vuur geworpen en gedreigd wanneer Mehmet zijn broer nog één keer met die vuiligheid betrapt, hem gaat aftuigen met een baseball knuppel. Onur was erg bang van zijn broer, maar hij hoopte dat er een dag zou komen dat hij Mehmet kon vermoorden. Die gedachte gaf hem vreugde en dan zal hij kunnen doen wat hij wilde. En hij zou ook Fons te

grazen nemen. Goh... die zal hij ook aftuigen samen met dat ongelofelijk dik modderzwijn en het liefst van al het hoekje ombrengen met zijn kromzwaard, zwiep, zwiep... allemaal kop afhakken. Dat had Onur zichzelf allemaal beloofd en hij hoopte dat die tijd er heel vlug zal zijn zodat hij steenrijk kan worden!

Onur keek bang naar zijn overste... Fons die op zijn antwoord wachtte.

“Onur m-m-mee... alkollü içkiler dood...d-d-doen.”, hakkelde de jonge Turk die geen praktiserend moslim is, maar wel bang van zogenaamde duistere krachten. “Goed zo... Onur heeft baas, ikke, begrepen!”, bromde Fons op een vergoelijkende manier terwijl hij in zijn kolenschoppen van handen klapte...

Dom kwam samen met Willy het einde van de tweede dag het familiemausoleum controleren, om te zien hoe ver de werken geëvolueerd waren...

Dom verwittigde Doc dat hij samen met Willy zijn grafmausoleum ging checken. Doc wilde graag meegaan maar hij was op verzoek van Donia samen met haar boodschappen gaan doen. In het weekeind zouden ze de gehele boskerkhoffe grondig onderzoeken, afhankelijk van de in bloed geschreven teksten op de mensenhuiden perkamenten. Dom begon hoe langer hoe meer overtuigd te zijn dat het ornament die de Kerk zocht een sleutel moet zijn. Een sleutel van wat, wist hij niet zeker. Het kon van een geheime gang zijn als van een muur. Maar nu is die zogenaamde sleutel in handen van de Kerk. Althans... dat dacht Dom. Steinwalz wist er meer van, meende Dom. Maar Willy en Dom kwamen voor een grote verrassing te staan. Wat was er toch gaande in Doms familiemausoleum? Koenraad en zijn mannen waren verdwenen. De centrale grafplaats was volledig ontdaan van het afgebroken gesteente dat voordien Yuri Lipni en bijna Donia doodde. Dom besloot het uit te vogelen. Maar waar moest hij beginnen? De tijd en het zoeken zal het hem leren...

“Hallo Koenraad... hoe ver sta je nu?”, vroeg Willy aan de ingang van het familiemausoleum. Er kwam echter geen antwoord en beneden was het ook donker.

Dat vonden zowel Dom als Willy erg vreemd. De bestelwagen van Koenraad stond hier wel en de kiepbak was vreemd genoeg, volkomen leeg. Er was zelfs niet wat steenstof in te vinden. Willy daalde enkele treden naar beneden en

herhaalde zijn roep. Het bleef echter doodstil. Misschien moesten ze maar eens een kijkje beneden doen.

“Chef... dat is allesbehalve normaal. Ik ga kijken. Hebt u een LED-straler bij u?”, vroeg Willy. Dom schudde het hoofd en greep zijn loopfoontje, swypte even online. “Haai Doc... ben je al klaar met je commissies? Er is iets vreemds aan de hand met het familiemausoleum. We gaan zo meteen kijken maar hebben helaas geen verlichting.”, mompelde Dom. Die hoorde een zwaar gegrom en gegniffel van Doc. “Gebruik die Zippo aansteker waarmee jij je dure bruine stinkstokken in brand steekt. Dat geeft voorlopig licht genoeg denk ik. Of anders de zaklamp van je gsm.”, peinsde Doc. Dom sloeg zich op het voorhoofd. Waarom had hij daar dedjù niet eerder aan gedacht?

“Oeioeioei... je hebt gelijk. I keep you in touch. Geef mijn zusje een knuffel van me.”, riposteerde Dom verontschuldigend en swypte zijn smartphone offline. Helaas was de benzine in zijn Zippo aansteker op zodat Dom geneigd was om toch de zaklamp van zijn loopfoontje te gebruiken.

Maar die verdomde batterij was ook al bijna leeg en hij was het ding vergeten op te laden.

“Kom Willy... we proberen het met mijn wandeltelefoontje.”, bromde Dom geambeteerd omdat het al de zoveelste keer was dat hij zijn GSM vergat op te laden.

Trede na trede stapte Dom, gevolgd door Willy de uitgesleten trapjes af. Net voor de centrale grafkamer bereikten werd het plots geheel stikdonker. Met een sakkerende vloek stak Dom zijn gsm lantaarntje aan. Opnieuw ontsnapte hem een grommend gevloek. Dit was blijkbaar echt geen goede dag voor hen. Dom dacht na om een mogelijke oplossing te vinden.

“Heb jij je gsm bij Willy? Ik heb bijna geen stroom meer om alles te bekijken. Ik vergat voor de zoveelste keer mijn loopfoontje op te laden, dedjù toch!”, vroeg Dom. Willy liet verstaan dat hij zijn smartphone thuis was vergeten. Nog erger dus!

“Chef... waarom probeert u die baladeuses niet aan te steken?”, stelde Willy voor. “Heb dat al geprobeerd. Ook die autobatterij waar ze aan gekoppeld waren, is volkomen leeg. Er moet iets ergs gebeurd zijn.”, bromde de rechercheur nadenkend. Hij bescheen de grond. Alle puinresten waren weg. De grond, bestaande uit versleten oude en kapotte plavuizen leken kraaknet te zijn. Maar

waar waren Koenraad en zijn werkers? Dom scheen rond met zijn verzwakkende zaklamp van zijn telefoon doch merkte dadelijk dat er echt niemand was.

“Zouden ze even een koffiepauze hebben genomen?”, bedacht Willy maar Dom liet verstaan dat dit onmogelijk was omdat anders de lampen niet leeg zouden zijn. De vraag is echter hoe het mogelijk was dat de batterij van de baladeuses na twee dagen al hartstikke leeg konden zijn. Koenraad had immers gezegd dat de stroom pas begon af te nemen na drie dagen. Het was erg vreemd en Dom had totaal geen idee wat er aan de hand moest zijn. Was Doc maar hier. Die vergat zijn smartphone nooit op te laden en mee te nemen. Kwestie van gewoonte geworden bij de schouwarts. Maar ja... Doc was een babyboomer en had vroeger altijd met gewone telefoons gewerkt. Die gsm's zijn rond eind 1980 voor het eerst op de markt gekomen en waren zeer erg duur en ontzettend zwaar. Dom was toen slechts acht jaar. Heel zijn leven had hij gewone telefoon gebruikt. Pas in het jaar 2000 kocht hij zijn eerste gsm... een ongelooflijk duur toestelletje. En smartphones kwamen pas rond 2011 op de markt.

“We kunnen pas iets doen als we sterke lichtbronnen hebben, Willy.”, zei Dom. “Oké Chef. Geef me uw loopfoontje. Ik ga proberen Koenraad op te bellen. Momentje nog. Oei... weinig signaal hier om te bellen. Hopelijk genoeg. Anders moeten we terug naar boven gaan. Willy swypte het nummer van Koenraad. Er nam iemand op. Een vrouwenstem.

“Hebt u mijn man gevonden?”, klonk het vrij paniekerig. Willy begreep plots dat het Koenraads vrouw moest zijn. Dat ze recht op de man af was betekende serieuze problemen. Immers Willy en Dom snapten ook niet wat er aan de hand is met hem.

“Neen mevrouw. Ik belde juist naar Koenraad om te vragen waar hij bleef. Hij voerde een opdracht uit voor ons.”, vertelde Willy. Er klonk een droge harde snik.

“Bent u de opdrachtgever voor dat klusje op het kerkhof, meneer?”, vroeg ze. “Mijn naam is Willy Lemmens, ja en Koenraad en ik waren vroeger klasgenoten.”, verduidelijkte de inspecteur vriendelijk. Een heftig snikkend huilen was hoorbaar. Willy voelde zich erg beschaamd. Was Koenraad verdwenen door zijn toedoen? Wat moest hij doen? Hij durfde de vrouw zelfs geen antwoord te geven. Zat de Grim Reaper hier soms weer achter? Willy meende van wel maar dat kon hij die arme vrouw niet duidelijk maken.

“Koenraad is al twee dagen niet meer geweest, meneer Lemmens. Hij was met zijn mannen dat klusje voor u gaan opknappen en sindsdien heb ik hem niet meer gezien of gehoord, ook zijn mannen niet. Weet u wat er met mijn man gebeurd is?”, vroeg ze angstig. Willy moest haar erg beschaamd het antwoord schuldig blijven.

“Nee... het spijt me vreselijk mevrouw. Maar u mag ervan verzekerd zijn dat we hem gaan zoeken. Zodra we iets weten bellen we u onmiddellijk op. Vraagje... hebt u de politie al gebeld?”, vroeg de inspecteur. Hij kreeg een ontkennend antwoord. Willy zuchtte van opluchting. Maar als politieman wist hij dat de politie pas optrad als de persoon achtenveertig uur verdwenen was. Daar is nu op dit moment geen sprake van. Bovendien... als ze de politie inschakelde konden Dom en hij behoorlijk in de problemen geraken. Ze mocht absoluut nog niet zo snel bellen! Aie. “Mevrouw, we gaan hem zoeken. Bel de ons pas over een week op en als we dan nog steeds uw man hebben gevonden, zullen we u adviseren naar de politie te bellen en vraag dan naar inspecteur mevrouw De Clerck... Maggie De Clerck, noteer aub die naam, en leg haar dan de situatie uit. Vertel haar dat Willy Lemmens het gevraagd heeft. Mevrouw De Clerck zal dan onmiddellijke maatregelen treffen. Want als u eerst naar de dienst vermiste personen zou bellen zult u helaas nog lang moeten wachten. Ja... ja... goed, graag gedaan. Nog één ding... tenzij... tenzij wij uw man eerder vinden raad ik u absoluut zeker aan minstens een week te wachten om naar de politie te bellen tot u een telefoontje van ons krijgt. We gaan hem zoeken.”, beëindigde Willy zo vriendelijk mogelijk, het gesprek en swypte Doms toestel snel offline. De batterij was ook helemaal op... slechts één percent van de totale capaciteit zat er nog in... nauwelijks genoeg om nog één woord te zeggen.

“Ik denk dat we deze plaats beter verlaten, Chef. Met het weinige licht dat we nog hebben kunnen we niet veel uitrichten.”, zei Willy nadenkend. Het kon problematisch worden. Doch zowel Willy als Dom zijn ervan overtuigd dat Koenraad met zijn mannen verdwenen zijn door toedoen van de Grim Reaper. Met dat bottig rotspook weet je nooit waar je aan toe bent.

“Waarom bel jij dan Maggie zelf niet op, Willy? Dan kan ze nu al snel iets doen.”, wilde Dom weten. Willy schudde ernstig het hoofd. Dat vond hij geen goed idee. “Dat is niet te adviseren, Chef... Stel dat Maggie de zaak aan iemand anders zou geven... zeg maar, eum... die rotzak die u wilde vervangen, dan vrees ik dat het

verhaal rond gaat dat wij er mee bezig zijn. We moeten immers vermijden onze mensen te laten weten dat we weer in dienst komen. En ook edelachtbare Liesje Hoogmans kon er zich mee gaan bemoeien en dan is het hek van de dam.”, repliceerde Willy. Dom keek even voor zich uit en knikte. Willy had volkomen gelijk. Dan zou ook Patapouf er achter komen en zich eveneens met hun zaak ging bemoeien. Dat moest ten alle prijze vermeden worden. Onder geen enkel beding mocht Lydia ‘*Patapouf*’ Verbeelen hierin iets te weten komen dat ze terug in het familiemausoleum gaan zoeken. Dat zou voor hen onoverkomelijke problemen teweeg brengen want Patapouf wil dat goud vinden. Goud dat hier niet bestaat. Het zou echt een circus van tegenstrijdige belangen worden. En wel in die mate dat Doc, Donia, Willy en hijzelf voor onoverkomelijke problemen komen te staan. Neen... zij zouden beter zèlf naar Koenraad en zijn mannen gaan zoeken. Ze moesten ergens zijn. Ze konden niet zomaar van de aardbol verdwenen zijn!

“Goed... laat ons maar gaan. Het is nu zeventien uur. Straks wordt het goed donker en jij hebt je coïmetrofobie, hé Willy? We zullen morgenvroeg terug komen met Doc en Donia.... En een koppel LED-stralers.”, opperde Dom peinzend. Beide mannen zochten hun weg naar buiten maar tot hun grenzeloze ontzetting merkten ze dat de deksteen weer op de grafopening werd gezet. Beide mannen waren erg geschrokken van deze situatie. Ze konden niets zien in die donkere duisternis.

“Wie in godsnaam deed dat?”, riep Dom zwaar geschrokken. Het deed hem herinneren aan die dag dat Patapouf samen met hem opgesloten zat in dit verdomde gat. Hij had toen naar de knop gezocht die de Ptolemeïsche sleutel in werking moet stellen. (*Lees Boekdeel I en II Dodelijk Familieverleden en de Duistere Orde der Witzusters, noot van de auteur.*)

“Willy... hou even mijn lampje op mijn handen gericht. Ik hoop dat één procent genoeg licht geeft om te zien waarmee ik bezig ben... die knop zoeken.”, gromde Dom zwaar geambeteerd door de situatie. Met zijn vingers tastte de rechercheur langs de wanden en toen vond hij eindelijk het knopje. Hij drukte er op maar er gebeurde niets... helemaal niets!

“Godversodetjù! Gaat dat spelletje zich opnieuw herhalen?”, snauwde Dom erg boos. Hij bleef maar klikken zonder resultaat. Dom was niet bang maar erg kwaad!

“Chef... denk eens terug aan die specialist... die Houdin die u uitlegde wat er allemaal dient te gebeuren.”, antwoordde Willy. Dom dacht er over na. Maar hier ging die vlieger niet op. Houdin had totaal niets verteld over werking van die Ptolemeïsche sleutel zelf. En dat was nu net wat Dom wenste te weten om in te kunnen grijpen.

“Nope Willy... dat ging alleen over het principe van een Ptolemeïsche sleutel. Maar wacht eens... wanneer de zandvoorraad in de ene richting vloeide dan duurt het een tijd voor dat de zandvoorraad aan de andere kant terug vol zit. Ik heb nu op die kno...”, zei Dom die zichzelf eensklaps onderbrak. Willy kreeg rillerig kippenvel op zijn armen.

Een akelig klinkend geschuifel achter de mannen, beneden in de grafkamer had de oren van beide mannen bereikt. Willy stiet een schrille gil van schrik en zijn coïmetrofobische agonie sloeg genadeloos toe. Hoewel beide mannen boven stonden wisten ze dat het geschuifel vanuit de grafkamer beneden kwam. Het was alsof een levende dode zijn weg zocht in de centrale grafkamer. Willy durfde niet eens meer te kijken. Zo bang was hij geworden en het ergste is dat het helemaal pik- en pikdonker ging geworden. Maar ook Dom was ontzettend angstig geworden. Zou de Grim Reaper terug gaan verschijnen in al zijn ijzingwekkende majesteit? Dom hoopte vurig van niet. Zouden Koenraad en zijn mannen slachtoffers zijn van Piet de Dood? Ze waren niet meer aanwezig in de grafkamer en mochten ze dood zijn dan zouden Dom en Willy nog steeds hun stoffelijke overschotten hebben gevonden en dat was niet het geval. Ze waren spoorloos verdwenen. Dom vroeg zich af of dit een politiezaak werd of dat hij, Willy en Doc deze gaan oplossen. Ach hij zou wel zien en hoe die zaak loopt. Ze hadden immers gelukkig minstens een week de tijd voor ze de echtgenote van Koenraad moesten bellen. Maar hoe moet zijn vrouw zich wel niet voelen? Dom hoopte dat ze niet te snel naar Maggie belt want dan is het hek zeker van de dam en zitten ze er voor spek en bonen in een dikke maaltijdsoep geprest.

“U bent zo stil geworden Chef. Is er iets ergs aan het hand? Iets gevaarlijks?”, vroeg Willy klappertandend in een poging zijn hevig aanzwellende doodsagonie te onderdrukken.

“Nee Willy... ik zat te denken hoe lang het duurt eer die voorraad zand gevuld is zodat we die knop eindelijk kunnen benutten en hier uit komen.”, gromde Dom fel. “Ja Chef... maar heeft u er ook bij stilgestaan dat er al haast een half uur

verlopen is sinds we die grafkamer inspecteerden en dat het in principe niet zo lang duurt eer de zandvoorraad terug aangevuld is? En voor zover ik luisterde was er geen lawaai geweest van lopend zand.”, zei Willy almaar banger wordend. Opnieuw drukte Dom op die knop en luisterde scherp. Niets, niets en godverdomme nog eens niets! “Ik vrees dat de zandvoorraad pas begint te vloeien als de letter op de deksteen wordt verdraaid.”, meende Willy te weten. Dom knikte bevestigend maar die hele kermis stoorde hem verschrikkelijk. Zo meteen zaten ze in het stikdonkere. Hij wist bij voorbaat dat Willy dat niet aan zou kunnen door zijn coïmetrofobie en myctofobie. Dom die zelf de agonie in de vorm van stromen adrenaline door zijn aders voelde razen wilde eerst Willy tot rust brengen. Het was al een groot geluk dat Doc hier niet bij was want dan was het hek echt van de dam geschoten.

“Dan moeten we wacht...”, opnieuw werd dat angstwekkend geschuiifel hoorbaar en dit keer luider alsof het hen benaderde. Nee... het leek de trappen op te komen! Dom wilde zijn zaklamp op zijn smartphone aansteken maar het licht was heel erg zwak om een duidelijk beeld te krijgen. Het bleef slechts vier seconden branden voor het lampje de geest gaf. En eigenlijk kwam het licht ook niet tot bij de grafkamer. Dom tastte in het duister alle wanden af met beide handen in de hoop nog een drukknop te kunnen vinden waarmee die vier ton zware zerk van zijn plaats kon worden geheven zodat ze uit dit vreselijke en ijzingwekkend oord kunnen ontsnappen.

Maar zullen ze daarin wel slagen? Dom schakelde zijn loopfoon uit en zag het plots in de diepe duisternis.... Een ijzingwekkende majesteit van pure horror! Dom hield zich sterk in om het niet uit te gillen. Ook Willy kon het dit keer die afgrijselijke horroredaante echt waarnemen en zien en plots stieten beiden een schrille gil van een onnoemelijke angst uit, want we ze zagen bestaat niet... kon niet bestaan...

De eerste schepen wilde Krabbé contacteren om te weten of hij nu op dat boskerkhof naar h  r goud aan het zoeken was...

Patapouf werd hoe langer hoe zenuwachtiger. Ze vroeg zich af waar haar secretaris nu is. Ze had al drie keer gebeld maar telkens liet Kris zijn voice mail

vertellen dat hij op dat moment niet beschikbaar is en maar moest terugbellen. Patapouf overwoog zelf met Ben naar dat zogenaamd boskerkhofje te rijden. Ben kon eens gaan zoeken terwijl ze genoot van een bel Courvoisier in haar Beast. Maar zou Ben wel weten hoe hij moet rijden? Het moest maar! Waarvoor anders heeft ze een superdure Tom-Tom GPS laten installeren in haar 'Beast'? Met dat ding en de plaats bepalinggegevens die Roos haar had gegeven zou het een fluitje van een cent zijn dat boskerkhofje te vinden...

Ze nam de binnenuistelefoon en belde Bens nummer. Die moest dag en nacht beschikbaar zijn voor haar fratsen en grillen. Eigenlijk kon het Ben bitter weinig schelen. Hij werd er tenminste voor betaald.

“Hei Ben... kakkende Preutelaar... kom me subito presto halen. Ge moet me ergens naartoe brengen. Ik wacht op je buiten aan de deur.”, brulde het obees vrouwmens hatelijk waarna ze de hoorn op de haak knalde. Patapouf kleepte zich aan en stampvoette naar haar lift. Daar kon ze even zitten op de wollige stoel die ze had laten aanbrengen terwijl de lift haar traag naar beneden bracht. Patapouf zag dat haar Beast reeds voor de deur stond. Ben stapte uit om haar te helpen. Met veel gesteun en gezucht nam de honderddrieënzeventig kilogram wegende vrouw plaats op de extra verstevigde autozetels.

“Naar het Verdrongen Land van Saefthinge. Ge vindt het bij de Blokkersdijk. Waar het juist is weet ik niet. Kijk maar op de GPS en de gegevens in dat dossier. Ik weet alleen dat je een moeras met een boot moet oversteken. Ge zult het wel vinden. Komaan hop, hop, hop vooruit vettige luizenkop... vlug wat. Kris Krabbekakker moet daar ook ergens zijn en ik wil hem direct spreken. En avant marche!”, snauwde de corpulente schepen. Zoals steeds reageerde Ben niet maar zette de GPS wel op. Hij reed de richting in van de Waaslandtunnel en raasde met volle snelheid tussen de tragere auto's, richting Scheldelaan waar de GPS aangaf. De baan was vrijwel leeg en dus gaf Ben vol gas en reed bijna tweehonderd kilometer per uur. Dat was voor de Patapouf eigenlijk nog veel te traag. Ze was ook al jaren op zoek naar een vliegende auto. Dan zou ze overal snel kunnen zijn waar ze moest zijn.

“Weet ge waar je af moet?”, snauwde Patapouf furieus. Ben stak zijn duim omhoog en zei niets maar voor de eerste schepen was dit antwoord voldoende. Ben had immers de coördinaten waar het gevaarlijke moeras en het boskerkhofje

zich bevonden, geprogrammeerd in de GPS. Op een gegeven moment reed de autist linksaf en reed een binnenweg in. Die naar het moeras leidde. Na een kwartier botsen en hobbelen parkeerde Ben aan de rand van het moeras waar vorige keer Dom ook had geparkeerd. Patapouf was niet bijster goed gezind door het gehobbel en had Ben al enkele malen geëist een betere weg te nemen maar die was er helaas niet.

Hij wilde zijn obese werkgeefster uit de auto helpen maar dat vertikte ze vierkant. “Nee... nee... nee... GIJ gaat dat moeras oversteken en dan kom je op dat idiote boskerkhof. Daar is ergens een leeg graf. Spring daarin en begin die krabbekakker gaan te zoeken. Zodra je hem gevonden hebt, zoeken jullie beiden mijn goud. Begrepen Ben, stomkopachtige os?”, grommelde de Patapouf vragend. Ben sloeg het portier op een venijnige manier terug toe wat Lydia behoorlijk deed schrikken. Ze besepte dat Ben ook boos kon zijn ook al liet hij dat niet vaak merken. Het kon haar echter geen rotte zak schelen en bediende zich nogmaals met een grote bel cognac en zette de televisietablet op om wat naar Netflix te kijken. Ben opende de koffer van de auto en haalde er een rubberbootje, een lang touw en een elektrische compressor uit die hij aan de batterij van Patapouf haar Beast koppelde. Het bootje was in een dik kwartier vol gepompt en klaar om te water te laten. Een Evinrude motor voor de rubberboot had hij niet en was dus verplicht met één roeispaan het moeras over te steken. Hij vergat ook de LED-straler niet. Ben was ongelofelijk sterk en had bitter weinig moeite om snel dat stinkend moeras te dwarsen. Het duurde ongeveer zeven minuten eer Ben het eilandje met het boskerkhofje had bereikt. De lege grafput had Ben snel gevonden en dook er in met een grote sprong. Het was dieper dan hij verwachtte en viel languit op de grond. Ben stond snel terug recht en stak erg snel de LED-straler aan. Het verwonderde hem dat de sterke lichtstralen niet ver reikten. Ben haalde zijn schouders op en liep het gangenstelsel in. Door zijn autisme heeft hij een fotografisch geheugen en wist precies waar hij moest lopen. Hij hoopte echter wel dat hij niet lang hoefde te zoeken naar ‘*Krabbekakker*’ zoals zijn werkgeefster haar secretaris noemt. Ben voelde zich wel ongemakkelijk in dit stikdonkere hol waar de stralen van zijn LED-straler hooguit een vijftal meter konden verlichten. Dat was alles behalve aangenaam voor Ben, niet dat hij bang zou zijn maar Ben haatte de duisternis. Hij is immers de enige echte ware op deze wereld en daar

hoorde de donkere duisternis niet bij. De autist hoorde vreemde geluiden in de verte vóór hem en vroeg zich af wie deze veroorzaakte.

“JAWJAWJAW WOEOEOEOE...”, galmde het akelig langs de wanden. Voor het eerst in zijn leven voelde Ben een vreemde soort emotie die hij niet kende of nooit eerder had ervaren... doodsangst... een vurige vreemde agonie! Het belette hem echter niet gewoon verder te gaan want een vluchtpaniek kende hij evenmin. Ben kende maar één echte emotie... zichzelf zijn. Maar hoe verder hij ging, hoe erger die vervelende emotie zich over zijn ziel verspreidde al had zijn lichaam dat nog niet zo begrepen. Zou het lawaai dat hij af en toe hoorde afkomstig zijn van iets dat mogelijk zelf erg bang was? Ben twijfelde daaraan omdat hij dat geluid nooit eerder had gehoord. Hij kwam op een T-vormige splitsing en wist eerst niet welke gang hij het eerst moest ingaan. Dat ‘*gejawjawjaw*’ zou hem mogelijk kunnen leiden naar de gezochte secretaris van Patapouf. Ben spitste zijn oren om te bepalen vanwaar dat rare lawaai vandaan kwam. Het kwam van de rechtse gang en instinctief nam de autist die kant. Zijn lichtstraler begon vreemd genoeg almaar minder licht te geven doch des te luider dat ‘*gejawjawjaw*’ weerklinkt. Nu kreeg Ben kippenvel. Ook deze fysieke agonische gewaarwording kende de man niet maar toch... langzaam aan voelde hij de neiging om terug te lopen naar het gat waar hij in gesprongen was en Krabbekakker kon voor hem de hoge boom in. Hij, de enige ware, is belangrijker dan de rest van de wereld. Toch probeerde Ben nog even verder te sluipen en het ‘*gejawjawjaw*’ werd stilaan toch oorverdovend. Maar wat is dat daar in het sluimerduister iets verderop? Iets langwerpigs? Niettegenstaande Ben nu het liefst van al wilde teruglopen won zijn nieuwsgierigheid het van zijn toenemende angstgevoelens. Hij naderde dat langwerpige ‘*iets*’ voorzichtig en kwam tot de conclusie dat het een mens is. Ben herkende dat gezicht hoewel hij het nooit een vis-a-vis ontmoeting mee heeft gehad. Het was Krabbekakker niet... Ben kende de naam niet van de man. Maar omdat hij die man al eens gezien had zou Ben hem toch meenemen. Ben hief de man op en smeed hem over zijn schouder. Nu verkoos hij toch maar terug te lopen. Aan de T-sprong duizelde het Ben plots. Hij verloor even zijn oriëntatiegevoel. Moest hij nu links gaan of rechts. De T-sprong om terug te gaan maakte loodrechte hoeken van negentig graden en dat verwarde Ben, vooral omdat er geen ‘*gejawjawjaw*’ geluiden meer waren te horen in de verte. Maar achter hem waren ze nog glashelder en angstaanjagend hoorbaar. Hij zou de linkse gang

nemen en stapte met gezwinde pas verder. Het duurde meer dan tien volle minuten eer hij het gat had bereikt. Ben haalde het lange touw uit zijn ranseltje. Hij kon alles boven het gat goed waarnemen. Ben greep een steen en wikkelde die aan het uiteinde van het touw. Daarmee zou hij het rond zwaaien en vervolgens naar boven mikken. Een boom met laag overhangende dikke tak. De steen moest daar diverse keren rond de tak draaien tot het goed stevig was. Dat lukte Ben na enkele missers. Hij trok het touw strak aan om te zien of het zijn gewicht samen met zijn bewusteloze vracht kan torsen. Dat lukte gelukkig. Ook was Ben blij dat akelige ‘*gejawjawjaw*’ niet meer te horen. Hij wierp de man weer over zijn schouder en klom via het touw omhoog. Ben voelde dat het touw in zijn handen sneed, maar daar kon hij zich nu niet om bekommeren, immers zijn werkgeefster wachtte op hem in de auto. Zijn digitale uurwerk vertelde hem dat hij al een anderhalf uur in dat akelige gangenstelsel had vertoefd. Hij keek over het moeras en zag de ‘*Beast*’ daar geparkeerd staan. Alle binnen-lichten branden. Ben hoopte dat de batterij niet plat was. Die Patapouf dacht ook niet na, wist hij. Maar dat was begrijpelijk omdat hij als enige ware op deze wereld bestond en zijn verstand kan gebruiken. Ben liep met zijn vrachtje naar de rubberboot en smeed het erin. Daarna stapte de autist in het bootje en begon snel te roeien. Kennelijk had de vleesgeworden obese corruptie haar chauffeur gezien in het moeras. Ze opende het elektrische portierraam en begon te lallen zodat Ben nog wat sneller zou gaan roeien. Maar het deerde hem niet en bleef kalm verder peddelen.

“Hei... afgelebbberde... hik... slappe palingdrol-van-mijn-voeten kom... hik... es wat rapper naar... hik... hier.”, brulde ze hem stomdronken toe. Ze had bijna een halve fles Courvoisier opgedronken op een lege maag en was nu zo zat als een kwekkende kikvors zwemmend in een fles straffe Whisky. Ben sleurde de dode of bewusteloze man tot aan de auto van Patapouf, met diens gezicht op de grond en ging dan eerst de lucht in de rubberboot aflaten. De dronken schepen kon haast niet veel meer zeggen omdat haar ogen vaak dichtvielen. Patapouf was stomdronken en doodmoe. Ben draaide de man op zijn rug om zijn werkgeefster attent op te maken dat hij iemand gevonden had. Patapouf snorkte luid met open mond zodat haar tong flabberende bewegingen maakte. Ben begon hard op het raampje te bonken maar Patapouf reageerde niet en bleef oorverdovend luid brommen en snorken. Ben opende het portier en schudde de eerste schepen met kracht wakker. Patapouf schrok zich een bult hoe dronken ze ook was.

“Huuh? Hei... hik... afgekakte vuile snottebel... hik... lamegerust, lameslapen hik...”, klonk het slaperig en liet zich terug op de wollige vederzachte zetel vallen. Ben liet echter niet af en schudde haar nogmaals en dit keer krachtiger doorheen. Maar het corrupt obees vrouwmens was niet meer wakker te krijgen. Het lawaai dat ze veroorzaakte klonk als het traag doorzagen van een enorme mammoetboom (*dikste boom ter wereld, noot van de auteur*). Ben gaf het op. Hij trok het lichaam van de gevonden man in de auto naast de vreselijk gekmakend lawaai van de slapende Patapouf. Hij startte de Beast en reed terug naar de garage waar Ben de auto altijd. De autist stapte uit en liep naar zijn studiootje. Het kon hem geen ruk schelen dat zijn werkgeefster de nacht maar in de garage moest doorbrengen. Ze kon er ook niet uit want hij bezat de enige elektronische sleutel ervan en opdat ze hem niet zou kunnen storen greep de autist haar handtas en haalde haar gsm eruit. Dat ding zou hij op haar bureau leggen.

Zo kan Patapouf enkele daagjes in haar ‘Beast’ verblijven met die gevonden vent. Het kon hem geen rotte barst schelen! Hij was toch de enige echte en ware in deze nepwereld en wandelde gewoon naar huis, naar zijn geliefde katten!

Even na middernacht werd Patapouf echter wakker met een knallende hoofdpijn. Ze merkte dat ze in haar auto in de garage staat. Maar waar is Ben? Haar Armani polsuurwerk vertelde haar dat het na enen was. Ze waren toch in het verdrongen Land van Saefthinge geweest? Waarom had Ben haar nondedomme niet gewekt? Met slaapdrongen ogen keek ze rond en er zat iemand naast haar. Patapouf slaakte een krijsende gil van het schrikken. De man naast haar deed zijn ogen niet open. Nadat de schepen van de eerste schrik was bekomen trachtte ze te zien wie er naast haar zat. Ze stak de zaklamp van haar smartphone aan en bescheen zijn gezicht. Ze herkende de man vaag. Het was niet Krabbekakker. Het was... het was... jaja... die Onur. Zij had die allochtoon aan het werk moeten zetten op last van het ministerie van inburgering en samenleving, hoewel ze hem absoluut niet nodig hadden. Patapouf brulde en schudde de man stevig doorheen in de hoop dat hij zijn ogen opende en het als de gesmeerde bliksem uit haar Beast afbolde. Maar er gebeurde helemaal niets. Patapouf duwde haar wijsvinger op de hals van de man en voelde geen hartslag. Die Onur was kennelijk morsdood! Ze moest hier weg... uit haar ‘Beast’. Straks zou de politie haar nog van moord verdenken. Maar zo ging die lelijke ballon niet op, meende ze. Ze opende het autoportier en probeerde zich eruit te wurmen. Maar ze was te zwaar, te dik en te slaperig om

Dom en Willy zien iets vreselijks en dit keer kon Willy de gedaante ook zien in afschuwelijke majesteit... de Grim Reaper...

Willy en Dom ontmoeten de Grim Reaper

Uit de muur stapte, of eerder... zweefde een angstaanjagende lichtende gedaante. Zijn lege oogkassen leken te smeulen van een onaards vuur. Synchroon wisten Dom en Willy met wie of wat ze te maken kregen en het is voor het eerst dat Willy de gedaante in al zijn ijzingwekkende majesteit werkelijk ziet. Hij zag de kapmantel en de enorme vlijmscherpe scythe op zijn rug. Het ding leek Dom en Willy strak aan te kijken. Dom nam geen agressieve vechthouding tegenover de Grim Reaper aan. Het kon in ijzingwekkende nachtmerries verschijnen maar deed hem nooit niets. Hij herinnerde zich de droom waarin de Reaper zijn hoofd wou afhakken in het bosje van de Zes Oude Eiken. Eigenlijk was het een waarschuwing in verband met de te vervullen Profetie, meende Dom nog te weten. Maar waarom

zag Willy hem nu ook en eerder niet? Is dat een aanmanend teken? Dom dacht van wel...

“Wat wil jij van ons? Komaan braak op”, snauwde Dom naar de Dood. Willy staarde er doodsbang naar. Voor het eerst kon Willy de gedaante echt onderscheiden en zien in al zijn ijzingwekkende beenderige majesteit. Hij voelde iets warmes in zijn broek en besepte vol schaamte dat het zijn eigen urine was. Willy had in zijn broek geplast door de hevige angst die hij moest beleven bij het zicht van dit wandelend menselijk skelet met een enorme vlijmscherpe scythe op zijn rug gebonden. Dat het monster zijn scythe niet in zijn benige klauwen hield gaf Willy wat hoop dat het monster hen niet naar de andere wereld wilde helpen. Dom was veel minder bang van die horror verschijning, merkte Willy op. De inspecteur koesterde een innige hoop dat het monster nu wel spoedig zal verdwijnen. Maar dat deed het niet. Meer nog... voor het eerst hoorde Willy in zijn geest de grafkelderstem van de Dood. Hij wist niet wat hij daarvan moest denken maar anderzijds begon zijn doodsagonie stilaan weg te ebben. Het monster wilde hen niets misdoen. Willy hoorde in zijn geest precies wat Dom ook hoorde. Het was helemaal niet auditief...

“...Nazaat van De Sponde... de Profetie moet ende vervuld worden... de tijd is nakend... Je vond het derde... derde... je komt naar... de uiteindelijke... vervulling van de Profetie samen ende jouw zuster voor den ondergang...”

Dom begreep er almaar minder van. Wat bedoelde de Reaper met ‘*ondergang*’? De rechercheur keek vluchtig naar zijn vriend die het dit keer ook leek te hebben gehoord. Willy Lemmens deed een immense moeite om het niet uit te gillen van die hevige trekkende doodsagonie rond zijn hart. Dom was niet minder bang maar besepte dat het slechts een illusie kon zijn. De Dood kon immers altijd onverwacht toeslaan. Dom hield de hand van Willy vast en kneep er geruststellend in. Hij trachtte de inspecteur duidelijk te maken dat dit bottig heerschap niets kwaads in de zin had met hen. De Reaper ging verder...

“Nazaat van De Sponde... nog één ende aanwijzing vinden die jij en Ainod ende zal vinden en je kan ende Profetie vervullen...”

Ook Willy hoorde wat Dom zou moeten doen. Nadat de oeroude demon zijn boodschap overbracht leek hij zich op te lossen in een lichtgevend mist die langzamerhand vervlood.

Het werd weer geheel donker in dit akelige hol waar stinkende doodsgeuren hingen. “Hooft u dat Chef? Stromend zand? Ja... de deur gaat terug open. Vlug eruit Chef voor hij opnieuw sluit.”, riep Willy. Dom liet zich dat geen twee keer zeggen en holde Willy zo snel hij kon op de oeroude uitgesleten trapjes achterna. Nadat Dom als laatste het familiemausoleum had verlaten, schoof de vier ton zware deksteen zichzelf terug op zijn plaats. Maar nu wisten de twee vrienden nog steeds niet waar Koenraad en zijn werkmensen naar toe zijn. De centrale grafkamer was inderdaad netjes opgeruimd. Dom ging kijken naar de kiepbak van de kleine vrachtwagen. Als Koenraad die grafkamer volledig had opgekuist dan moest die kiepbak sowieso vol stenenaafval zitten. Doch die was echter volkomen leeg en steeds leeg geweest. Wat was er in godsnaam allemaal aan de hand? Dom greep er niets van. Had de Reaper...

“Ik denk Chef dat het verdwijnen van Koenraad en zijn mensen te maken hebben met deze afschuwwekkende knokenman, Wat denkt u?”, vroeg Willy bibberig. Hij was erg bang voor zijn vriend Koenraad. Wat zou er met hem gebeurd zijn? Leeft hij nog wel? Zijn werkmensen? Voor zover Willy kon nagaan hadden ze niets gedaan.

“Zou best wel eens kunnen, Willy, maar dat geloof ik niet en ter wille van zijn vrouw, dienen we het wel uit te vissen. Ken jij haar, Willy?”, wilde de rechercheur weten. Willy schudde het hoofd.

“Neen, niet echt... maar ik heb haar wel eens gezien op een nieuwjaar fuifje met onze baas, de commissaris en dat is dan ook alles.”, riposteerde de inspecteur mat. Dom schokschouderde. Langs daar was dan ook geen link te vatten. De vraag luidt... wie heeft dat allemaal opgeruimd en waarom was die rommel en afval eerst twee jaar blijven liggen en nu pas opgeruimd door iets wat ze niet konden bevatten? Er passeerde een jong koppel en Dom vroeg of hij even mocht bellen. Hij haalde een briefje van tien euro tevoorschijn. De jongeman knikte en gaf Dom zijn smartphone. Dom greep het ding, belde Doc op. In telegramstijl vertelde Dom in het Frans wat er allemaal gebeurde.

“Heb jij een idee wat er gebeurd zou kunnen zijn, Doc?”, vroeg Dom. Het duurde een hele poos eer de schouwarts opnieuw reageerde. Dom voelde zich erg ongerust. “Hee Doc... ben je daar nog? Doc? Antwoordt nu toch eens ouwe loebas! Er gingen drie volle minuten voorbij. Dom wou net het toestel afswypen en teruggeven aan de jongeman toen Doc opnieuw reageerde.

“Sorry jongen... ik wou eerst even iets nagaan. En ja... er is iets aan de gang. Het familiemausoleum wordt binnen drie maanden geheel opgeruimd om plaats te maken voor nieuwe ‘*klanten*’. Je kunt al raden wie dat getekend heeft, he Dom?! Maar dat vliegertje gaat zo niet op, dat verzeker ik je, maatje.”, antwoordde Doc met een flair van strikt ingehouden woede. Dom was behoorlijk boos geworden toen hij dit vernam. Weer die verdomde Patapouf die hen roet in het eten smeedt. Het werd stilaan een trend... een trend waaraan Dom een gloeiende pesthekel had. “Wanneer werd daartoe het bevel gegeven en hoe heet de firma die het graf gaat opruimen? De groendienst van de stad is daar niet gespecialiseerd voor om zo’n enorme grafkelder met mausoleum van dit type op te ruimen. Dus wanneer?”, vroeg Dom nog.

“Oeps... twee maanden geleden. Ik vermoed dat het mogelijk is dat de Patapouf het zelf heeft laten opruimen om te zoeken naar ‘*hààr*’ schat, denk ik.”, repliceerde Doc. Dom roloogde doch het kon niet en het verklaarde nog minder de verdwijning van Koenraad en zijn mensen. Er moet met hen dus iets gebeurd zijn, maar wàt? Hij kon niet aannemen dat de eerste schepen het lef zou hebben om Koenraad met zijn mannen te laten verdwijnen. Nope... dat deed Patapouf niet. Dom vertelde Doc over de verdwijning van Koenraad. Er klonk een verbaasde zucht, geuit door Doc aan de andere kant van de ether. Doc wilde ook weten waarom Dom plots Frans sprak. Dom legde uit dat er onbevoegde oortjes mee luisterden.

“Ik vrees dat de hele zaak nu erg ingewikkeld en complex gaat worden. Piet de Dood kwam ons goeiendag zeggen daar beneden. We hebben ook een paar hachelijke momenten beleefd daar beneden. Die verdomde deksteen was uit zichzelf gaan sluiten en pas na de babbel met die wandelende reclame voor hondenbrokken konden we er weer uit. Die soepknokenpiet had waarschijnlijk alles gesloten om ons tot de orde te roepen, denk ik. En deze keer heeft Willy hem ook gezien én telepathisch gehoord. Had dat gruwelijke ding er een bedoeling

mee?”, gromde de rechercheur bits. Hij werd kwaad en dat verdreef zijn hevige agonie.

“Maar hij was het niet, hé Dom?!” , antwoordde Doc. De rechercheur wist niet wat hij daarop moest antwoorden.

Niettemin geloofde Dom dat het wèl de Grim Reaper is. Er was geen andere optie.

“Oké we praten straks verder.”, zei Dom, swypte het toestel af en gaf het terug aan de jongeman samen met een twintigje in plaats van een tientje omdat hij langer gebeld had dan hij van plan was. De jongen strekte afwerend de handen uit en zei dat het teveel is, maar Dom bleef aandringen.

“Ik sta er op dat je het aanvaardt, meneer. Ik ben absoluut geen profiteur en het feit dat ik plots Frans begon te spreken kon uw argwaan hebben gewekt dat we misschien wel bandieten waren, hé?!”, monkelde de rechercheur. Uiteindelijk nam hij het twintigje aan. Dom zag wel dat de jongen blij was met het twintigje. Samen met Willy wandelde Dom terug naar de auto...

Kris Krabbé kwam samen met Fons, de ploegbaas, uit de grafput gekrabbeld...

Het regende fel die dag en de ondergrond in het boskerkhofje werd kleddernat.

Het was tevens erg zompig toen Krabbé en Fons uit de grafput klommen. Krabbé vroeg zich echter af van wie die grote voetsporen waren die hij in dat gangenstelsel had gezien. Toen hij met Fons die put in gingen waren er geen voetsporen. Krabbé werd bang en wilde hier zo vlug mogelijk weg met het gevaar af dat hare excellentie razend kwaad ging worden. Ze hadden een honderdtal meters gewandeld in het gangenstelsel. En ja dat gejawjawwak stak af en toe de kop op zodat ze allebei zich zwaar de pleuris schrokken. Kris had Fons letterlijk moeten dwingen bij hem te blijven want dat ie anders snel zou verdwalen in die verdomde duisternis. Fons besepte dat de patron wel eens gelijk kon hebben en bovendien is het altijd veiliger dat er iemand bij was dan dat je eenzaam rond husselt zonder ooit de uitgang teug te vinden. Kris was daarentegen blij dat hij Fons kon overtuigen bij hem te blijven. Met twee kunnen ze sneller iets vinden om die stinkende gangenstelsels te kunnen verlaten. Maar hij vreesde wel dat het een titanenwerkje zal worden om de uitgang te vinden. En ze hadden gelukkig de

uitgang ook snel gevonden! Dat Patapouf razend kwaad zou worden kon hem op dit moment weinig verdommen. Hij had daar beneden zeer vreemde angstaanjagende dingen mee gemaakt en dat wilde Krabbé nooit meer tegenkomen...

“Komaan Fons... maak dat je boven bent zodat ik er ook uit kan. Ik wil nu echt naar huis!”, snerpte Krabbé. Hij was in zijn ganse leven nog nooit zo bang geweest. Bovendien was hij er zeker van dat Degryse dat goud allang heeft meegenomen en te gelde gemaakt en dat gaat hij de Patapouf ook met hart en ziel uitleggen. Maar toen sprong de gedachte dat de schepen hem wou inzetten als spionnetje om Degryse in de gaten te houden. Hij moest bovendien een vervangster voor zijn secretariewerk zoeken. Het stond hem allemaal niet aan. Misschien kon hij beter ontslag nemen wat ook Patapouf en zijn opdrachtgeefster zouden willen. Hij moest nog maar een jaar werken en dan kon hij op pensioen gaan. Oh nee... minder dan een jaar zelfs... twee maanden nog maar. Die gedachte deed hem in vreugde ontvlammen. Die twee maanden konden er nog wel bij. Mooi zo! Dan kon hij eindelijk genieten van een welverdiend pensioen. Hij dacht ook aan zijn onbekende opdrachtgeefster. Ach... zodra hij officieel gepensioneerd is kon ze ook de hoge boom in.

“Hei patron... gaan we nu terug? We hebben die twee ook nog niet gevonden, hé? De madam zal heel kwaad zijn op ons als we met lege handen terugkomen. Dat heeft ze me gezworen. Ik ben ook doodsbang hier maar madam de excellente Patapouf is nog gevaarlijker dan alle spoken ter wereld. Komaan patron... laat ons verder zoeken. Zo vermijden we zware problemen!”, gromde Fons denkend aan de C4 die de Patapouf hem beloofde. *(Een C4 is een werkloosheid document met de reden waarom je ontslagen bent om vervolgens een uitkering te kunnen ontvangen, noot van de auteur)* De madam zou hem zeker een lege C4 geven waardoor hij geen uitkeringen kon ontvangen. Dat zou een zware ramp zijn voor Fons want dan kon hij niet eens meer op de poepelappen gaan, iets wat hij dolgraag deed maar wel veel geld kostte.

“Nee Fons... we gaan daar niet meer in. Jij mag als je dat echt zo graag doet, Onur en die andere profiteurs gaan zoeken, maar dan wel zonder mij, want ik ga terug naar huis.”, grommelde Kris Krabbé. Dat stond Fons helemaal niet aan. Met iemand meegaan, tot daar aan toe maar alleen gaan op een stikdonkere plek waar

mogelijk gruwelijke spoken rondwaalden? Daar had hij helemaal geen zin in. No way! Bah! “Nee patron... als u niet gaat, dan ik ook niet. Laat ons dan maar terug gaan.”, riposteerde Fons rillend. Krabbé knikte en samen liepen ze naar de rubberboot dat ze daarstraks onder takken hebben verstoppt. Ze moeten nu het moeras dwarsen maar Krabbé liet het roeien over aan Fons. Het duurde zeventien minuten eer de twee de oever bereikten, iets wat Ben, de chauffeur van Patapouf in nauwelijks zes a zeven minuten kon.

“Goed... laat nu maar die rubberboot af en leg dat ding in de koffer.”, beval Kris lichtjes autoritair. Fons deed zwijgend wat er van hem verlangd werd. Het viel de secretaris van Patapouf op dat er ondertussen meerdere bandensporen in de modderige grond zaten. Er waren dus nog mensen geweest met dezelfde bedoelingen zoals zijzelf. Krabbé vermoedde dat die mensen zich nog in de grafput bevonden, kennelijk ook op zoek naar het goud van Degryse. Maar wie zouden die pummels kunnen zijn? Als ze de rubberboot van de Stad hebben gebruikt zijn ze sowieso nog in dat gat doelloos rond te lopen.

Het had dus erger kunnen zijn als de rollen omgedraaid zouden zijn, meende Kris. “Komaan patron, laten we als de bliksem maken dat we hier wegraken. Het is hier allesbehalve veilig. Plots begon het te gieten en Krabbé liep wat hij kon om snel in de auto te raken. Vervolgens sprong Fons in de wagen. Kris draaide de autosleutel om maar de motor wilde geen dienst doen. Het gebrom van de startmotor sloeg stilaan om in een zwak gereutel. De batterij zal hoogstwaarschijnlijk plat zijn.

“We zijn verplicht hier te blijven, Fons.”, gromde Krabbé nogal slecht geluimd. Fons greep zijn smartphone maar dat ding was ook bijna leeg. Fons keek erg boos. “Godverdoemme... heb geen stroom meer in mijn loopfoon. En u?”, grauwde Fons. Kris schudde het hoofd. Hij had zijn zaktelefoontje vergeten op te laden. De miserie kon niet meer op, meende Kris.

En straks moest hij de Patapouf nog onder ogen komen. Wat een dag!

“Of we blijven hier de nacht doorbrengen en morgenvroeg even onder de motorkap kijken of we die stomme roestbak aan de praat krijgen... Of we laten die kar staan en gaan te voet naar de Scheldelaan waar we mogelijk een bus kunnen nemen en naar huis rijden. Bedenk dan wel dat het pijpenstelen giet, hé?!”, stelde Kris voor. Fons schudde het hoofd.

“Ik denk dat we maar beter tot morgenvroeg hier blijven patron. Ik heb een gloeiende hekel aan regen en van motoren ken ik niks af.”, antwoordde Fons nukkig. Kris keek hem boos aan. Als brigadier moest Fons een elementaire kennis hebben van motoren. Hij moet bijvoorbeeld de graafmachine kunnen herstellen als ie de geest geeft. Dat hij daar nu mee afkomt is ontstellend, meende Kris Krabbé! “Bon... we zullen nu wat slapen. Het is nu tweeëntwintig uur. Ik denk dat er geen bussen meer zullen rijden op de Scheldelaan.”, meende Patapouf’s secretaris die zijn rugleuning achteruit denderde en zich zo goed mogelijk neervlijde op zijn stoel. Fons volgde zijn voorbeeld en het duurde niet lang eer ze beiden om ter hardste te snurken. Midden in de nacht werd Fons wakker door een vreemd geluid en warrige lichtbron. Toen zag Fons het... een wazige gedaante met een lange verschoten en versleten mantelpak en kap... zweefde over het moeras. Het ding had lege oogkassen waarin een smeulend vuur gloeide. Het droeg ook een enorme scythe op zijn rug.

Toen Fons plots beseftte naar waar hij keek, stiet hij een hevig verschrikte gil uit die ook Kris wekte. Die was Piet de Dood in hoogsteigen persoon, meende Fons in doodspaniek!

“Wat is er nou?”, gromde de secretaris boos geworden. Fons was doodsbleck geworden en met heftig trillende vinger wees hij naar het moeras. Thans zag Kris het ook en krijste eveneens van doodsangst. Het ding zweefde langzaam in hun richting en het smeulende vuur in diens lege oogkassen was nu zeer goed te zien. Toen de Reaper dicht bij de auto zweefde viel Kris flauw. Die was ook niet meer bij zijn positieven te brengen, meende Fons doodsbang. Wat moest hij doen? Wat moest hij toch doen? Hier in die kar blijven zitten met alle deuren op slot? Nee dat opent dat verduivelde skelet moeiteloos, wist de ploegbaas met een zekerheid die aan waanzin grensde. Er was nog maar één ding dat hij kon doen... Fons sprong gillend uit de auto verwaasd hollend naar een groter gevaar dan het afschuwelijke spook dat hij gezien had.

Hij moest hier weg.... Hij moest hier weg... het zijn deze gedachten die hem naar zijn eigen nakende dood gaan drijven. Fons liep voortdurend omkijkend zijn eigen dood tegemoet. En de Grim liet een hels hinnikend gelach horen dat over het moeras heen galmde... Het was alsof het abyss diepe moeras wachtte op Fons om hem meteen op te slokken. Toen Fons het tot zijn afgrijzen beseftte was het al te laat en slurpte het drijfzand waarin hij terecht kwam hem in enkele seconden op.

Nog enkele luchtballen op de moerasoppervlak die uiteen spatten en Fons bestond niet meer...

Schepen Lydia Verbeelen werd plots wakker en merkte dat ze zich in een ziekenhuis bevond...

Patapouf werd gevonden in haar Beast door Ben die de volgende dag kwam kijken naar zijn werkgeefster en of die bewusteloze man al wakker was geworden. Toen hij Patapouf buiten westen, half over de zetels met de hand op de claxon, had gevonden stapte hij in en reed naar het eerste beste ziekenhuis in...

Ben trof zijn werkgeefster geheel bewusteloos aan. Dat was niet normaal volgens de autist en hij had geleerd om mensen die buiten westen waren steeds onmiddellijk naar een ziekenhuis te brengen. Ben duwde Patapouf ruw terug in haar zetel en startte de auto. Hij wist een ziekenhuis hier vlak bij en reed er rustig naar toe. Vijf minuten later reed hij de spoeddienst binnen en gaf de dienstdoende verplegers tekens om hem te volgen. Het was te verwachten dat ze schrokken van het obese vrouwmens.

Met zes mensen rolden ze haar nog met heel veel moeite op een draagberrie. Ze kreeg eerst een onmiddellijke BD en hartcheck. De spoedarts trok enorme ogen. “Mijn god!!! Die madam heeft 275 op 160! Hartslag 198. Een chirurgisch ingrijpen is direct noodzakelijk! Breng haar naar cardiologie–chirurgie. En die andere? En waar is die verdomde chauffeur van die super bak? Hij moet een woordje uitleg komen geven.”, riep de hoofdverpleger van dienst fel.

“Nee die kloef is blijkbaar ribbedebie... en deze vent hier is... euh... dood! Ja, het klopt! Die boembardon die ons dat vetpens vrachtje bezorgde is het allang afgebold met zijn super–bak.”, riep zijn assistent terug terwijl hij rond keek of die ‘super–bak’ er nog stond. Noppes, die was met de wind gaan vliegen. Ben was ondertussen inderdaad allang weggereden nadat de groep verplegers en verpleegsters de Patapouf met ontzaglijke moeite op de draagberrie probeerden te leggen of eerder... te rollen.

“Godverdomme, bel de politie en geef een mogelijke moord aan. Die super–dikke patat zal het mogen uitleggen als ze wakker wordt, vooropgesteld dat ze het